

P. S. HERYTIERA
[PIZGACZ]

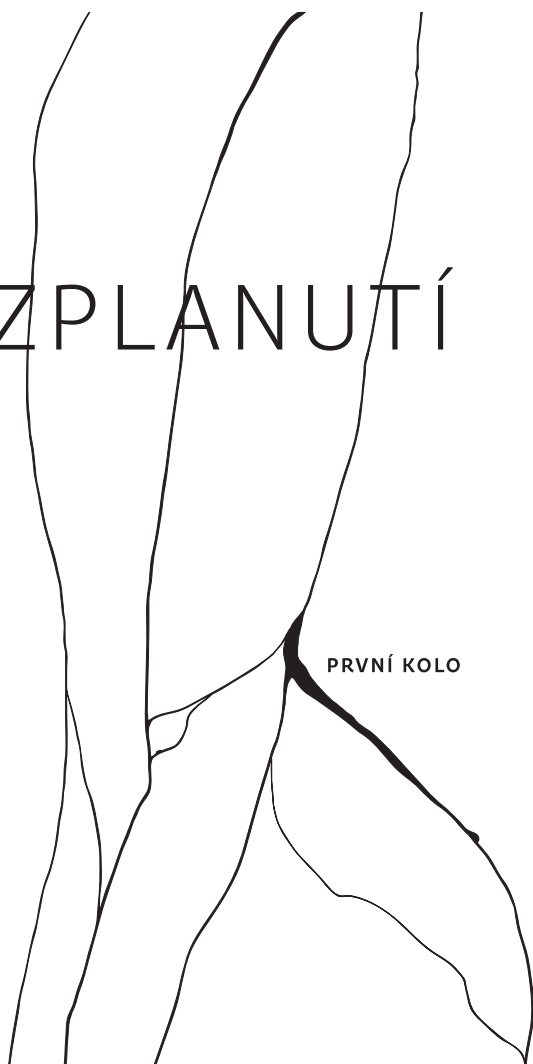
VZPLANUTÍ

PRVNÍ KOLO

ILEGÁLNÍ ZÁPASY.
ZAKÁZANÁ LÁSKA.
SPALUJÍCÍ TOUHA, JIŽ NELZE UTÍŠIT.

VZPLANUTÍ

PRVNÍ KOLO

Copyright © P.S. Herytieria 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tadeáš Dohňanský, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3814-4 (pdf)

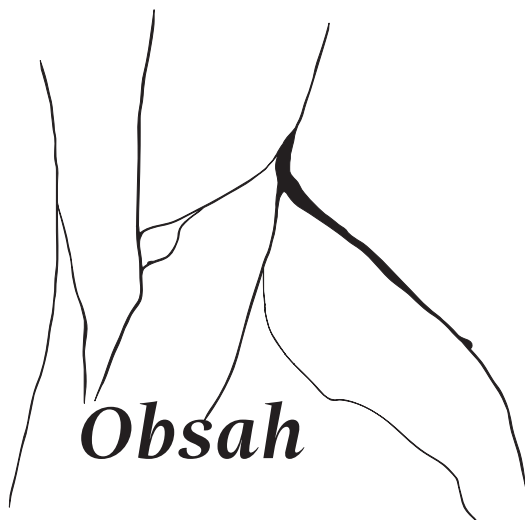
P. S. HERYTIERA
[PIZGACZ]

VZPLANUTÍ

PRVNÍ KOLO

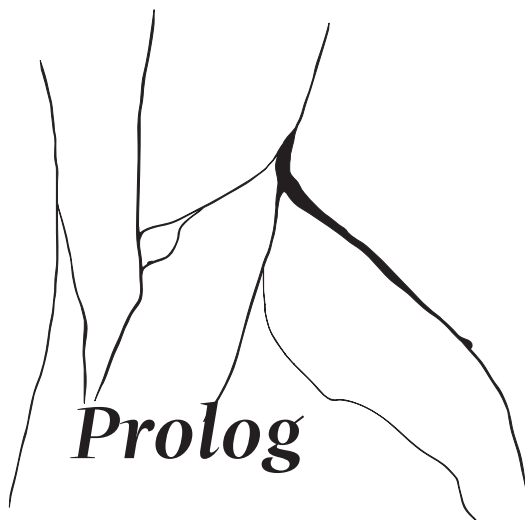
přeložil Tadeáš Dohňanský

Obsah

<i>Prolog</i>	5	<i>KAPITOLA 10 Julie</i>	290
<i>KAPITOLA 1 Smlouva</i>	6	<i>KAPITOLA 11 Zhýčkanost</i>	310
<i>KAPITOLA 2 Mlčení</i>	36	<i>KAPITOLA 12 Žadonění</i>	339
<i>KAPITOLA 3 Had</i>	58	<i>KAPITOLA 13 Pobavení</i>	386
<i>KAPITOLA 4 Rozhodnutí</i>	93	<i>KAPITOLA 14 Účet</i>	419
<i>KAPITOLA 5 Jiskra</i>	130	<i>KAPITOLA 15 Abstrakce</i>	450
<i>KAPITOLA 6 Ujištění</i>	166	<i>KAPITOLA 16 Překvapení</i>	483
<i>KAPITOLA 7 Pokání</i>	193	<i>KAPITOLA 17 Strach</i>	511
<i>KAPITOLA 8 Zklamání</i>	226		
<i>KAPITOLA 9 Romeo</i>	256		

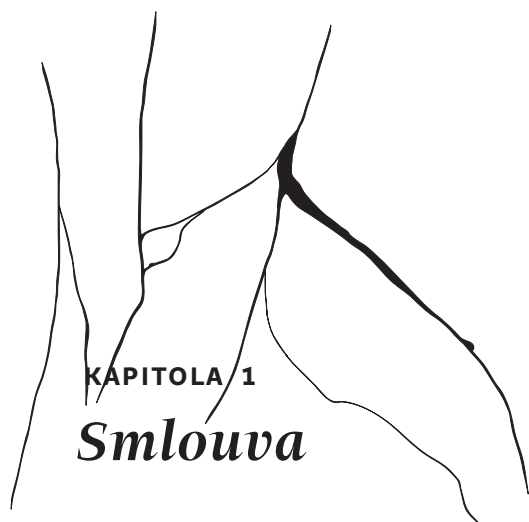

Dlouho jsem věřila, že všechno bude zase v pořádku. Snad poprvé v životě mi na něčem skutečně záleželo. A nešlo o to, že život bez tebe by nedával žádný smysl. Zkrátka jsem už nechtěla být tak sobecká. Myslela jsem si, že po spoustě těžkých a bouřlivých chvil se všechno znovu vrátí do starých kolejí.

Bohužel k tomu nedošlo. Nevím, proč se to stalo zrovna nám. Vždyť jsme si zasloužili štěstí. Každý si ho zaslouží, tak proč ne my? Zažehli jsme příliš velký oheň, se kterým jsme si hráli. Teď musíme pykat za své hříchy.

Jsme zatraceni a skončíme v pekle. Vím to, protože jsi to často opakoval, zatímco já to jen paličatě popírala. Teď už vím, že jsi měl pravdu. Všichni skončíme v pekle. Obzvláště my.

Protože peklo nás očekává.

KAPITOLA 1

Smlouva

Když jsem stála před hnědými dveřmi do místnosti, kterou jsem v celém domě nenáviděla ze všech nejvíc, v hlavě mi ležela jediná, často opakovaná otázka. Objevovala se už v okamžiku, kdy jsem se pouhými konečky prstů dotýkala pozlacené kliky s úmyslem vejít. *Jak moc chci na škále od jedné do desíti vyškubat svému bratrovi z hlavy všechny vlasy i s kořínky?* Život s ním mě naučil, že musím být připravená na všechno, protože odpověď zněla: šestnáct. Každý den jsem snila o tom, že se nade mnou někdo nahoře slituje a změní to číslo aspoň na dvanáct.

„Jestli do osmi vteřin nevstaneš, přísahám, že ti vytrhám vlasy,“ pronesla jsem chladně poté, co jsem vtrhla do jeho pokoje a dřevěné dveře narazily do bílé zdi.

Ticho, které jsem dostala na oplátku, bylo výmluvným signálem toho, že jsem snila nadarmo.

Každý člověk začíná svůj den určitou aktivitou. Pro někoho je to osvěžující sprcha, bez které nemůže normálně fungovat. Šálek čerstvé kávy u čtení ranního vydání novin, sledování diskuzí na internetu nebo venčení psa. Jenže u mě tou činností bylo buzení mého věčně opožděného bratra, který přes noc zase jednou hrál počítačové hry. Po dobu devíti měsíců jsem mu od pondělí do pátku musela každý den dělat osobní budík. Což nebyla zrovna práce, pro kterou bych vraždila.

„Vstávej, ty zdechlino!“ zopakovala jsem ještě víc naštvaná.

V Theově pokoji jako vždycky panoval nepořádek a tma. Ve vzduchu se vznášel podivný zápach vlhkosti a zbytků jídla. Tmavomodré rolety zatemňovaly okna a na zemi se kupily hromady knih, cedéček, oblečení

a ještě dalších věcí, na které jsem kvůli vlastnímu zdraví odmítala sahat. Mezi tím vším ležel on, přikrytý peřinou a roztažený přes celou matraci. Všechno mu bylo fuk. Ani se nehnul, když uslyšel třísknutí dveří o zeď a můj hlas. Jeho dlouhé, kostnaté končetiny visely ledabyle z matrace dolů a nos měl zabořený do polštáře.

„Tam někde jsou dveře, co jsi jimi přišla,“ zamručel tiše a mával rukou do prázdna. „Dej vědět, až zase odejdeš.“

„Jestli kvůli tobě dneska znovu přijdu pozdě a zůstanu po škole, budeš toho litovat,“ pohrozila jsem mu, zatímco jsem se blížila k jeho posteli. Bratr na to nereagoval. „Nebo půjdeš pěšky.“

„S tím, jak řídíš, tam stejně budu dřív.“

Nad jeho sarkastickým tónem, který ještě pořád tlumil polštář, jsem obrátila oči v sloup.

„Ségra, kdo ti dal řidičák?“

„Ta samá instituce, která ho už několikrát nedala tobě.“

Škodolibě jsem se zasmála. S potěšením jsem tomu troublemínala, že už čtyřikrát rupnul. A věděla jsem, že si to ještě minimálně osmkrát zopakuje, jelikož mu inspektor sdělil, že představuje „dopravní hrozbu pro celou společnost“. Nemohla jsem nesouhlasit, protože po našem zkoušení podélného parkování musela máma vyměnit celý nárazník.

Mlčky jsem se nad ním sklonila a drapla ho za jeho hnědé vlasy, čouhající zpod polštáře. Byly delší, zvlněné do jemných prstýnků, takže jsem do nich bez problémů vpletla prsty a s nemalou silou za ně zatahla. Přineslo to okamžitý výsledek – bratr tiše zaskučel a zaklel skrz zaťaté zuby.

„Jestli do pěti vteřin nevstaneš a máma mě znovu seřve za to, že jsem tě nevzbudila, tak všem ve škole ukážu tvoje nahý fotky z dětství,“ pronesla jsem. „A oba dobře víme, že ses rád koupal.“

„To je vydírání.“

„Vtipné, protože to znělo, jako by sis myslel, že mi na tom záleží,“ zasmála jsem se suše. „Jen počkej, až dojde na pořádné výhružky.“

S nemalým uspokojením jsem sledovala, jak si bratr něco zamumlal pod vousy a pak se během sedmi vteřin posadil. Tiše zasténal a protřel si unavený obličej. Když se na mě podíval, z jeho hnědozelených očí nevyzařovalo nic kromě odporu k mé osobě. A právě ten pohled způsobil, že jsem se zašklebila od ucha k uchu. To ho naštvalo ještě víc. Moje výhružka byla dětinská, takže jsem z ní mohla mít radost jako dítě.

„Díky tobě nenávidím svět každým dnem víc a víc – a laťka je i tak dost vysoko,“ pronesl.

„Nevím, koho jsem v minulém životě zabila, že teď musím tak tvrdě pykat a snášet tebe,“ řekla jsem a demonstrativně se odvrátila. „Ale věř, že kdybych si mohla vybrat sourozence, ty bys byl na posledním místě,“ dodala jsem, zatímco mě pozoroval. Byla jsem si skoro jistá, že převrací oči v sloup. „Máš pět minut, Theo,“ řekla jsem důrazně.

Vyšla jsem z jeho pokoje a práskla za sebou dveřmi.

Štvalo mě, že jsem zodpovědná za to, abychom včas dorazili do školy. Samozřejmě jsem se na něj mohla vykašlat a poslat ho autobusem. Párkrát jsem to udělala, ale dostala jsem za to spíš já než on, protože Theodor byl mamčin milovaný chlapeček a nemohl zkrátka jezdit městskou dopravou. Ve skutečnosti to byl líný šmejda.

Vzala jsem si z pokoje svoji černou kabelku a sešla po schodech do přízemí. Sotva jsem překročila práh kuchyně, o nohy se mi otřel obrovský novofundlandan, takže jsem málem spadla. Na poslední chvíli jsem se chytila skříňky a potichu zanačovala.

„Pozor, Kocoure!“ napomenula jsem ho, když jsem získala zpátky rovnováhu. S povzdechem jsem se podívala na černého, šedesátikilového psa, který vrtěl ocasem a ztěžka funěl. „Už jsem se musela párat s Theem. Buď otravnější trochu míň.“

„Přijdete pozdě.“

Zvedla jsem oči, když k mým uším dolehl příjemný soprán. Kocour, který si mi sednul k nohám, hlasitě zívnuł a čumákem mi zaryl do kolene. Nevěnovala jsem však pozornost jemu, ale ženě, která se na mě přitom ani nedívala. Seděla na svém obvyklém místě za dlouhým dubovým stolem v jídelně. Pomalu popíjela kávu ze svého oblíbeného hrnku a četla ranní noviny. Její modré oči pozorně sledovaly text zpoza kulatých, černých brýlí. Vlasy po lopatky v barvě popelavé blond měla stažené do nedbalého drdolu, ze kterého odstávalo několik pramenů.

Zamračila jsem se. Věděla jsem, že na sobě cítí můj pohled, ale přesto se ani nepohnula, zatímco s ledovým klidem otáčela následující stránky novin. V koutku úzkých rtů se jí zračil lehký úsměv, celý její obličej vlastně vypadal pobaveně.

„Nemůžu za to, že to pako nikdy nedokáže vstát včas,“ pronesla jsem na svou obranu. „Jestli to tak půjde dál, vážně bude jezdit autobusem.“

„On jím jezdit nemůže, Victorie,“ řekla jakoby vážně, ale zároveň se skrytým úšklebkem.

„A proč jako?“ zeptala jsem se drze a zkřížila ruce na prsou.

V tu chvíli máma lehce zdvihla hlavu a pronikavě se na mě podívala. Někdy jsem tyhle její pohledy vážně nesnášela, měla jsem totiž pocit, že

v tu chvíli ví úplně o všem, co se mi honí hlavou. Vždycky jsem byla příliš hrdá na to, abych podlehla jejím blankytným duhovkám. Byly krásné jako ona sama. Několik vteřin jsme mlčely. Zatímco jsem se snažila pochopit, o co jí jde, na jejích malinových rtech se objevil nepatrný úsměv.

„Vždyť by si ani nedokázal koupit lístek,“ odvětila s nepatrnou jízlivostí, a když jsem naplno pochopila význam její odpovědi, sama jsem se potichu zasmála. „A i kdyby si ho koupil, trvalo by mu měsíce, než by pochopil, kde má vystoupit.“

„Bože, ty seš příšerná matka...,“ zakroutila jsem pobaveně hlavou a bezradně rozhodila rukama.

Máma se s potěšením začetla zpátky do novin.

„Učím se od tebe.“

„Tohle já slyším od samotné Joseline Clarkové, a přitom ještě není ani deset,“ pronesla jsem teatrálně a přitiskla si dlaň na prsa. „To je mi ale komplement!“

„Vždycky si říkám, po kom jsi zdédila tuhle křivou povahu,“ prohodila, na což jsem zakoulela očima a zapnula kávovar. „Victorie, je to tvůj bratr, takže byste se mohli přestat hádat,“ dodala.

„Právě proto, že jsme sourozenci, naše hádky nikdy neskončí,“ oznámila jsem důrazně.

„Amen!“ Hlasitý výkřik Thea, který se coural po chodbě nahoře, se rozlehl celým domem.

Joseline obrátila s pozdviženým koutkem úst oči v sloup, zatímco já si nalávala kávu do hrnku a tukala dlouhými nehty o mramorovou linku.

„Po sedmnácti letech poslušání těch hádek už je to vážně únavné.“

„No, já ti právě tohle porodit nepřikázala.“ Vzala jsem fialový hrnek do dlaní a věnovala jí významný pohled. „Tobě se zachtělo mít dvojčata. Já bych se stokrát radši viděla v roli jedináčka.“

Patrně bych ta slova nikdy nepronesla nahlas, kdyby na těch ránech nebylo něco magického. Dost možná nebyla výjimečná a ničím se nelišila od rán v milionech jiných rodin, ale já měla ten chaos, křik a drobné hádky zvláštním způsobem ráda. Měla jsem ráda ty krátké rozhovory s mámou, která před naším odchodem do školy vypadala tak strašně v pohodě. Vzhledem k jejímu postavení i faktu, že už řadu let stála v čele městské rady, musela většinou vypadat bezchybně. Já jsem ale zbožňovala, když jsem viděla její ranní verzi. Když s nedbale sepnutými vlasy popíjela oblíbenou kávu v příliš velkém županu, bez jediné známky mejkapu na obličeji a s brýlemi namísto kontaktních čoček. Když byla prostě mámou. *Ne právníčkou, co pracuje v nejlepší advokátce ve městě.*

Ne pravou rukou starosty. Ne váženou Joseline Arabellou Clarkovou. Když byla zkrátka mámou.

„Kdybych se pokaždé takhle hádala se strejdou Garrym, nejspíš by tady už dneska s námi nebyl,“ prohodila při pomyšlení na svého bratra.

Dopila kávu a noviny odložila stranou.

„Jen připomínám, že tamto jsi porodila ty,“ pronesla jsem a zdvihla prst nahoru, kde se ještě pořád loudal Theo. „Irituje mě to. A věci, co mě iritují, ignoruju, takže jestli se s ním něco stane, je to tvoje vina.“

„Dík za milý slova, sestřičko,“ zavrčel bratr, který zrovna seběhl po schodech dolů.

Lhostejně jsem se na něj otočila, aniž bych si lámala hlavu s tím, že mě právě slyšel. Vlastně mě to potěšilo.

„Když už se bavíme o iritujících věcech, dovolíš, abych tě ignoroval?“ zeptal se.

„Nejseš vtipnej.“

Jako obvykle byl oblečený v černém, což mě ani trochu nepřekvapilo. Nepřekvapovalo to nikoho, kdo ho aspoň trochu znal. Můj bratr tu barvu miloval. Netušila jsem, jestli jde v jeho skříní najít něco, co by nebylo černé, ale upřímně jsem o tom pochybovala, protože jsem si občas jeho věci půjčovala a nikdy jsem nic takového neobjevila. Kdysi se, pravda, oblíkal jinak, ale jakmile oslavil patnáctiny, jeho styl se diametrálně proměnil. Podle jedné mé protivné tety si Theodor stejně jako většina dospívajících musel projít tím „tajuplným pubertálním vzdorem“. Právě jím dospělí často omlouvali nečekané změny, které u mladých nastávaly. Vždycky jsem to považovala za totální hloupost. Nebyl to vzdor, šlo o dospívání a objevování vlastních cest, odmítání těch, které nám určila společnost a lidé, již nás vychovávali. U Theodora se to projevilo změnou stylu oblékání. A přestože už nenosil gotické motivy jako tehdy, když mu bylo patnáct, některé věci se ho držely i nadále. Černé kanady, černé mikiny, černé tepláky, černé svetry, černé kožené bundy. Nepostradatelnou součástí jeho šatníku byly beanie čepice, kterých se nikdy nevzdával. Měl jich několik a věděla jsem, že si jich váží víc než mě. Byly taky černé.

„Tímhle svým ksichtem strašíš děti,“ zamumlal.

„Jsme dvojčata,“ odvětila jsem v klidu a položila prázdný hrnek do dřezu. „Tím, že urážíš mou krásu, urážíš taky tu svou.“

Přestože jsem se snažila popírat spoustu věcí, které mě s bratrem pojily, podobu jsem zapřít nemohla. Byla totiž jasná na první pohled. Stejná olivová pleť a stejné čokoládové vlasy. Podobný byl i tvar našich tváří: měli jsme přesně ty samé, výrazné lící kosti, plné rty a pršáčky,

ačkoliv na jeho nose se rýsovalo několik drobných pih. Jedno na nás ale bylo identické a i cizí lidé díky tomu s jistotou uhodli, že jsme příbuzní: velké, hnědozelené oči. Upřímně – nesnášela jsem to. Naštěstí jsme si byli podobní jen vzhledem. Povahou jsme byli každý úplně jiný – můj bratr byl stoprocentně arogantní a do sebe zahleděný imbecil. Já jsem byla pouze arogantní a zahleděná do sebe.

„Jsi jen ošklivější verzí mě, takže bych si tím nebyl tak jistej,“ zareagoval se soucitným úsměvem, na který jsem se i já zatvářila a probodla ho pohledem.

„Naštěstí jsem podědila inteligenci. Kdybych mohla, rozdělila bych se s tebou, protože vidím, že seš na tom bídne.“

„Obávám se, že kdyby ses rozdělila, nic by ti už nezbylo.“

„Stejně ze mě i tak vysáváš veškerou životní energii, takže bych si nějak poradila.“

„Proboha, běžte už!“ zvolala máma prosebně a vstala od stolu, zatímco poslouchala náš rozhovor.

Odmlčela jsem se a odvrátila pohled od našťavaného Thea.

„Poslední dva týdny jste nechodili do školy, což mělo velký dopad na můj psychický stav. Těch osm hodin, co jste z domu... už vážně potřebuju,“ řekla máma a položila hrnek do dřezu.

Chvilí jsem pozorovala, jak se její štíhlá postava pohybuje po kuchyni. Byla dost vysoká a kostnatá a měla dlouhé, hubené ruce a nohy, ale to všechno spolu zvláštním způsobem ladilo.

Podívala jsem se na Thea, který se cynicky zasmál pod vousy a ukázal mi vztyčený prostředníček. Protočila jsem panenky a šeptem ho poslala k čertu. Věděla jsem, že mě slyšel.

„Uvědomujete si, že vidím váš odraz na digestoři?“

Mámina tichá otázka způsobila, že Theo okamžitě spustil ruku a já stáhla rty do úzké linky. Máma si povzdychla a znovu se k nám otočila. Věnovala nám lítostný pohled a založila ruce.

„Vy vážně žijete mimo realitu.“

„Nejseš ty náhodou naše matka?“ zeptal se Theo a pozvedl obočí. „Copak matky tohle můžou říkat?“

„Ano,“ odvětila prostě. Občas jsem přemýšlela, jestli to, jak nás máma uráží, je vůbec legální. „Pokud hned nevyrazíte, přijdete pozdě a já se znova zhroutím. V obou případech to bude vaše prohra.“

„Jo, už jdeme,“ řekli jsme s Theem skoro současně.

Vzala jsem z kovového košíku na lince jablko a vydala se ke vchodovým dveřím. Když jsem se ocitla vedle mámy, jako vždy jsem se k ní

nahnula a krátce ji políbila na bledou tvář, která barvou připomínala sníh. Co jsem si pamatovala, nikdy jsem nemohla vyjít z údivu nad její porcelánovou pletí. Mým skrytým přáním bylo, abych ve čtyřiačtyřiceti vypadala přesně tak. Bez jediné vrásky!

Ve skutečnosti by mě to nemělo překvapovat, když uvážím cenu krémů, které používala.

„Udělám dneska rizoto, takže nikde nejezte,“ prohodila, na což jsem vykulila oči a líbla ji ještě třikrát.

Tiše se zasmála a ucukla nepatrně hlavou.

„Seš žena mého života!“ zvolala jsem.

Máma se ironicky zasmála a já jsem vyrazila ke dveřím. Theo kráčet hned za mnou a Kocour nás s veselým štěkotem předběhl.

Když jsme před pěti lety na mé dvanácté narozeniny dostali psa, řekli jsme si, že jméno Kocour bude dobrá volba. Všem jsme mohli tvrdit, že máme doma psa i Kocoura. Jenže takhle s odstupem se ukazuje, že to byla vážně hloupá představa.

Povzdychla jsem si a šoupala botami po hnědé podlaze. Podrážky mých černých vansek se odrážely od dřeva. Ozvěna se mísila se zvukem lajdáckých kroků mého bratra, šmatlajícího v těžkých kanadách. Než jsem otevřela dveře, pohlédla jsem z chodby do obývacího pokoje, laděného do béžových a hnědých odstínů.

Měla jsem náš dům ráda. Nebyl největší, ale nemohla jsem tvrdit, že si žijeme špatně. Máma jako právnička a členka městské rady vydělávala vážně slušné peníze. Dvoupatrový dům byl elegantně zařízený, protože máma měla vkus. Interiéry navržené v odstínech hnědé, béžové a zlaté vyhlížely důstojně a zároveň útulně. Dům měl pět ložnic, prostornou kuchyni spojenou s jídelnou a obývacím pokojem, tři koupelny, prádelnu se sušárnou a taky podkroví a garáž. S Theem jsme se museli dělit o společnou koupelnu. Často to bylo důvodem hádek.

Rukou jsem si nedbale pročísla vlasy sahající pod lopatky, které se ten den opět rozhodly žít vlastním životem. S nelibostí jsem se podívala na bratrovy kudrny schované pod čepicí. Dala bych všechno za to, aby se ty moje tak dokonale vlnily.

„Krásnější už stejně nebudeš, tak hejbní kostrou,“ prohodil Theo a strčil do mě loktem, abych už otevřela dveře a vyšla ven.

Nešetřila jsem na síle a vlepila mu pohlavek, při kterém jsem využila toho, že jsme podobného vzrůstu. Oba jsme byli dost vysocí. Moje výška se pohybovala okolo pěti stop a devíti palců. Theo byl asi o dva palce vyšší, ačkoliv díky jeho kostnaté a poměrně asymetrické stavbě

těla se mohlo zdát, že měří takových sedm stop. Stejně jako máma měl vytáhlou postavu a dlouhé končetiny. Jeho černé oversize oblečení navíc způsobovalo, že vypadal ještě hubenější. Odlišovali jsme se pouze postavou, já byla o něco plnější. Měla jsem plné boky, širší stehna i ramena.

Theo mě na oplátku praštil loktem do zad. Po krátkém strkání se jsme si vyměnili pohrdavé pohledy a vyšli jsme z domu. Vážně to nebylo tak, že bychom se neměli rádi. Navenek se mohlo zdát, že se prostě nesnášíme a ztěžujeme si život na každém kroku, a ono to tak zhruba i bylo, ale copak to přesně takhle mezi sourozenci nefunguje? Kolikrát jsem jen slyšela, jak je super mít bratra, který tě podporuje a ochraňuje. Díky mnohaletým zkušenostem jsem o tom vážně pochybovala. Měla jsem pocit, že kdyby Theo mohl, strčil by mě pod vlak. Ostatně – bylo to vzájemné.

Seběhla jsem tři schody z verandy a zamířila k našemu černému mercedesu, rok výroby dva tisíce šestnáct, ve kterém už seděl Theo. Hodila jsem si kabelku na zadní sedadlo a nastoupila. Culver City ve státě Kalifornie bylo proslulé tím, že v tuhle hodinu bylo na silnicích opravdu rušno. A taky tím, že právě tady se nacházel rodinný dům Arnoldů ze seriálu *Báječná léta*. I když nešlo o velké město – žilo v něm pouhých třicet devět tisíc obyvatel – bylo tu přelidněno a všude se mačkali turisté. Ano, ačkoliv jsem to nechápala, Culver City bylo dost oblíbeným místem. Pro mě to byl zapadák.

Celou cestu do školy jsme se hádali o to, kdo má ten den uklízet koupelnu. Ani mě to nepřekvapovalo. Většinou jsme se hádali kvůli uklízení a plení zahrady. A kvůli jídlu. A kvůli televizi v obýváku. A kvůli tomu, kdo bude sedět vpředu, když jsme někam jeli s mámou. Vlastně jsme se hádali kvůli spoustě věcí. Byla jsem strašně paličatá, takže jsem ty hádky zpravidla vyhrávala. Čas od času jsem si připadala jako osel – Theo mi tak navíc rád říkal, akorát v úplně jiném významu. Pravdou je, že jsem byla neústupná. Iritovalo to kolikrát i mě samotnou, jenže hrdost často vítězila nad rozumem. I tentokrát.

Nebylo možné mě zkrotit. Spíš si na to nikdo netroufl.

Sedm minut před zvoněním jsem zaparkovala před komplexem budov, které tvořily Culver City High School. To místo bylo momentálně mojí noční můrou, vrylo se mi pod kůži tak silně, že bych ho dokázala nakreslit z paměti. Nechybělo mi. Na prostranství před vchodem se poflakovala spousta lidí, kteří po jarních prázdninách čekali na první hodinu. Z obličejů studentů bylo jasné, že z návratu do školních lavic nemají radost. Což mě nepřekvapovalo. Sama jsem se ještě před pár dny

opalovala ve sluncem zalité Dominikánské republice. Na školní rutinu se mi podařilo zapomenout. V tom roce navíc prázdniny trvaly dva týdny, jelikož jsme zvládli přesvědčit mámu, že se vyplatí odletět o týden dřív a strávit tak víc času společně.

Theo ani nepočkal, až vypnu motor. Okamžitě vystoupil z auta a práskl za sebou dveřmi. Mlčky se vydal ke svým kamarádům, kteří stáli pod velkým rozložitým stromem. Můj bratr patřil mezi ty typické mladé zoufalce, kteří nevidí smysl života. Podle něj byl svět zamořený komercí, na každém kroku narážel na korupci a čachry těch, kteří nám vládli, a byl přesvědčený, že se vyvíjí atomová zbraň, což mělo vyústit v počátek třetí světové války. A s tím teda nechtěl mít nic společného.

Vystoupila jsem z mercedesu a psychicky se připravovala na návrat do školy, kterou jsem nenáviděla. Povzdychla jsem si, vzala si svou tašku a z ní sluneční brýle. Žili jsme v debilní Kalifornii – tam, kde slunce svítilo častěji a ostřeji než kdekoliv jinde. Nasadila jsem si brýle a vydala se ke vchodu. Cestou jsem se přivítala s několika známými, které jsem neviděla řadu dní. Ne že by se mi po nich nějak zvlášť stýskalo, ale chtě nechtě jsem se na ně usmála a kývla hlavou, protože na nic víc jsem neměla čas.

Když jsem vešla dovnitř a do nosu mi jako střela z kulometu vnikl známý pach, který mohl člověk ucítit pouze tam, zatoužila jsem vrátit se do auta a zpátky na středoamerickou pláž, kde mi číšníci v krátkých šortkách nosili drinčíky s palmičkou. Bílé skříňky po obou stranách chodby, odporné jídlo v jídelně a Ben Staller v kostýmu piraně, školního maskota, byli neodmyslitelnou součástí Culver High School. Tohle rozhodně nebyl lehký návrat.

Když mi došlo, že první hodinu ten den mám s paní Rothovou, profesorkou historie, která celou dobu řvala a kňourala, že mohla před dvaceti lety odjet s bohatým Francouzem do Itálie, představa, že zůstanu nevzdělaná, se mi najednou nezdála tak špatná. Ze srdce jsem tu ženskou nesnášela. Prodrala jsem se chumlem ospalých studentů a konečně se dostala ke své skříňce.

„Co se stalo, že nejdeš pozdě?“

Ani jsem nenadskočila, když jsem vedle sebe uslyšela známý dívčí hlas.

Rychle jsem potlačila úsměv, který se mi mimoděk dral do tváří. Občas jsem měla sto chutí majitelku toho hlasu přiškrtit, ale dnes ne – neslyšela jsem ji naživo nějakých čtrnáct dní. Pouze přes Skype, protože zatímco já trávila jarní prázdniny v Dominikánské republice, Mia Robertsová vykupovala kolekce dalších a dalších butiků v Paříži.

S klidným výrazem jsem si balila ty správné učebnice do kabelky, aniž bych se na ni podívala.

„Můj nesnesitelný bratr si dnes rychleji učešal ofinu,“ pronesla jsem.

„Tedy, tolik nadšení takhle po ránu,“ zašveholila ironicky, zatímco popíjela kávu v plastovém kelímku.

Bože. Jak mně se po ní stýskalo.

„I tak se divím,“ dodala.

„A to jako proč?“ zvedla jsem údivem obočí a konečně na ni koutkem oka pohlédla.

Mia si bez zájmu odhrnula zlaté vlasy z ramen.

„Žes ho nenechala v Dominikáně.“

Tohle bylo přesně ono. Jen co se naše pohledy setkaly, objevil se nám na tvářích stejný úsměv. Beze slova jsem upustila kabelku na zem, blondýnka rozpřáhla ruce a dlaní málem ubalila nějakému nebohému prvákovi. Smíchy jsem vyprskla, ihned ji objala a ucítila při tom uklidňující vůni vanilky a horké čokolády. Mia Robertsová byla potvora, jakých je málo. Ano, občas jsem měla chuť zavléct ji do lesa a nechat ji tam napospas divokým zvířatům, ale žít bez ní déle než pár dní bylo nesnesitelné.

„Bože, seš opálenější než posledně,“ konstatovala, když jsme se od sebe konečně odtrhly.

Zvedla jsem rychle kabelku a sbalila si poslední věci, zatímco Mia se loktem elegantně opřela o vedlejší skříňku a prohlédla si mě.

„Tak co? Klofla jsi v prosluněný Dominikáně někoho?“

„Mio, víš dobře, že ne,“ zakoulela jsem očima. „Mluvily jsme spolu každý den. Nic zvláštního se nestalo,“ řekla jsem a na její tváři se objevil úšklebek.

„Hmm, a já chtěla slyšet příběh o tobě a sexy plavčíkovi, co tě naučil plavat,“ zamumlala ironicky a nakrčila drobný nosík.

Shovívavě jsem na ni pohlédla.

„Nehrajeme ve filmu, Mio. A navíc už plavat umím,“ připomněla jsem jí, ale jen mávla rukou a upravila si stříbrné hodinky, které pokaždé svítily na jejím zápěstí.

„Spokojila bych se i se sexy barmanem.“

Vysmála jsem se jejím slovům a zavřela skříňku.

Mia Robertsová. Mohla bych o ní říct spoustu věcí, a ne vždycky by šlo o lichotky. Určitě by v tom byla trocha urážek a jedna či dvě nadávky. A zcela jistě z toho důvodu jsme byly kámošky už od základky. Od dětství jsme chodily do stejné školy, takže jsme se vídaly prakticky každý den.

I víkendy jsme trávily společně. Výjimkou byly prázdniny a svátky, které jsme trávily se svými rodinami většinou mimo USA. Podobné pauzy způsobovaly nemalý šok, a nakolik jsem první dny děkovala nebesům, že jsem se od ní mohla odpoutat, a psala jí esemesky typu „Bože, je tak super, že tu nejseš, už se nevrátím, mám se skvěle, pa“, natolik jsem jí nakonec volala dvakrát tak často a bědovala, že se už nudím a chci ji vidět. Ne že by snad ona nedělala to samé.

Po jejím obličejí se mi zatraceně stýskalo – a bylo proč, protože Miu Robertsovou bych mohla zařadit do stejné kategorie jako svou matku. Byla překrásná. Vlasy měla po ramena. Rovně střižené, v odstínu studené blond. Dodávaly jí takový půvab, až se z něj člověku dělalo nevolno. Nikdy si je nesvazovala, zato trávila spoustu času jejich kulmováním, jelikož se jí přirozeně vlnily do kouzelných prstýnků, což nesnášela. V jejích modrých očích jsem viděla záblesk, kterého jsem se v těžkých momentech děsila. Mia měla pronikavý pohled, zrovna takový jako máma. A nebylo nic horšího než okamžiky, kdy si mě jím společně měřily.

Mia byla vyšší než já, ale i přes svůj nemalý vzrůst milovala každý den chodit v botách na vysokém klínku a širokých podpatcích. Osobně jsem často mívala námitky k nošení takových bot, protože jsem v nich převyšovala spoustu představitelů opačného pohlaví. Možná to bylo kliše, ale cítila jsem se tak dost nejistě. Mia s tím problémem neměla. Někdy jsem viděla, že se jí to dokonce líbí. Její dlouhé nohy a štíhlá postava způsobovaly, že vypadala jako modelka Victoria's Secret. A byla si toho vědoma. Vždy na sebe strhávala pozornost, protože zbožňovala být v centru dění. Já jsem raději stála stranou a s úsměvem pozorovala všechna ta pro život ničím nepřínosná dramata, která se odehrávala kolem. Milovala jsem pozorovat hloupé lidi.

Jedno bylo jisté: Miu nic nezastavilo. Patřila mezi ty, které bez problémů dokázaly přijít k cizímu klukovi a vytáhnout z něj číslo. Vždy šéfovala skupině, ve které se zrovna nacházela. Svým projevem a výrazem očarovala ostatní, takže ji každý chtěl poslouchat a být v její přítomnosti. Měla v sobě to zatracené „cosí“, co lidi přitahovalo. Milovala, když ji zbožňovali, a nehrála si na nevinátka. Nepředstírala. Když něco chtěla, většinou to získala. Byla narcistická, sebestředná, družná, někdy povrchní a neskutečně otravná, i když v sobě skrývala víc než jen to, co dávala na odiv. A nikdy v životě bych ji nevyměnila za nikoho jiného.

„Bože, Liam na tebe celou dobu civí,“ pronesla znechuceně a sraštila obličej s dokonale naneseným mejkapem.

Zlehka jsem se usmála a pokrčila rameny.

„Je roztomilej,“ poznamenala jsem.

Nemohla jsem odolat a pohlédla koutkem oka tam, kam se dívala Mia. Přesně jak jsem čekala: blondák středního vzrůstu, postávající u skříňky kousek dál, pokukoval směrem ke mně. Když ale zjistil, že jsem ho přistihla, rychle se otočil, nemotorně si přehodil batoh přes rameno a zmizel v hloučku studentů.

Nad jeho sladkou reakcí jsem se pousmála. Celý Liam Wood. Kluk, se kterým jsem chodila na angličtinu a který mi často půjčoval pero. No jo, sice to mohlo znít narcisticky, ale věděla jsem, že se mu líbím. Vážně mi to lichotilo. Byl sladký, trochu stydlivý a vždycky ochotný. Kromě toho byl členem studentské rady.

„Roztomilej?“ zeptala se Mia jízlivě a přerušila tak tok mých myšlenek o Liamovi.

Podívala jsem se na ni. Pozvedla obočí a pohlédla ledově modrýma očima tam, kde zmizel Liam. V podobných situacích Mia připomínala Sněhovou královnu. Bezchybnou bledou pletí, úzkými růžovými rty a aristokratickými rysy. Dovedla být děsivá.

„Jeho obličej vypadá jako mix falafelu s bramborem,“ dodala.

Na to jsem nezareagovala, ačkoliv ve mně její slova vyvolala chuť se zasmát. S přemáháním jsem zachovala chladnou hlavu.

„Nepřeháněj,“ pronesla jsem. Mia věci ráda dramatizovala. „Ani já nejsem hezká, takže nemám žádný extra požadavek,“ vypadlo ze mě. „Liam je vážně milej a je s ním dobřej pokec. Je ochotnej a díky tomu je i přitažlivej.“

Blondýna teatrálně zakoulela očima a přitom vypadala, jako kdyby byla na nudné přednášce. A možná to byla pravda.

„Ale hezkej není.“

„A kdo je teda podle tebe hezkej?!“ zeptala jsem se ironicky, protože jsem už začínala mít po krk té výměny názorů. Měla jsem pocit, že mi odumírají mozkové buňky.

Mia se na chvíli zamyslela a rozhlédla se po chodbě. Povzdychla jsem si a založila ruce. Bez většího zájmu jsem si prohlížela své načerno nabarvené nehty na rukou. Vážně jsem neměla chuť zabývat se znova těmihle blbostmi. Navíc mělo každou minutou zvonit a já jsem fakt nebyla připravená na hodinu historie.

Koutkem oka jsem pohlédla na Miu, která stále mlčela. Měla jsem radost, protože to znamenalo, že se jí nepovedlo na nikoho přijít. Byla dost vybíravá. Když už jsem si myslela, že jsem vyhrála a tahle stupidní hra skončí, její pohled ustrnul, oči se jí zlehka zaleskly a ústa se stočila

do spokojeného úsměvu hodného samotného Garfielda. Kousla se do spodního rtu a zasvítily jí přitom rovné bílé zoubky.

„On,“ zašeptala a zahleděla se někam za mě.

Neochotně jsem se otočila, abych uviděla osobu, kterou si vyhlídla. Osobu, která právě vešla hlavním vchodem.

Jak jinak.

Pomalů kráčet chodbou. Ačkoliv to nikdo nedělal ostentativně, větší na lidi mu věnovala upřený pohled. Mohla za to situace, která se stala víc než před měsícem. Dočasně ho vyloučili na dva týdny před prázdninami, takže ho ve škole skoro měsíc nikdo neviděl. Není se čemu divit, že jeho návrat způsobil nemalé pozdvižení. Ne že by předtím chodil pravidelně.

Jako obvykle byl sám. Nepřekvapovalo mě to, protože se s nikým z Culver City High School nebavil. Měl ty svoje pochybné kamarádíčky, kteří byli starší než my. Většina studentů se mu klidila z cesty kvůli nepříjemným pocitům, které vzbuzoval. S přehledem jsem mohla říct, že byl postrachem naší školy a nikdo se s ním nechtěl dostat do křížku.

Měl na sobě černé džíny, černou košili a koženou bundu. Neměl batoh ani tašku. Ve velké dlani držel telefon. Jeho husté hnědé vlasy byly lehce rozčuchané a na očích měl sluneční brýle, přestože byl v místnosti. Bylo to strašně hloupé, ale vypadal díky tomu zvláštním způsobem přitažlivě. A přestože jsem věděla, že bych raději spolkla jazyk, než abych to vyslovila nahlas, lhala bych, kdybych tvrdila, že není hezký. Byl. Hrozně moc. A právě proto na něj spousta holek a pár kluků zamilovaně koukalo.

„To je přesně ono, Vic,“ pronesla spokojeně Mia, na což jsem zavrtěla hlavou a vrátila se do reality. Moje kamarádka ho nadále pozorovala s tím svým potouchlým úsměvem. „Konečně je zpátky. Když ho vyloučili, neměla jsem se na koho dívat.“

„Ano, ale raději si nedám říct,“ přiznala jsem a poškrábala se na krku. Ne že bych snad měla šanci. „To platí i pro tebe. A pro každého, kdo má rozum.“

„Je to Parker,“ povzdechla si a odrazila se od skříňky. „I když si člověk nechce dát říct, tak prostě musí.“

Věděla jsem, že Luke Mitchell, kterému z neznámých důvodů všichni říkali Parker, se Mii líbí. Komu by se nelíbil? Vysoký, ramenatý, hezký kluk s hnědozlatýma očima a s kaštanovými vlasy. Chodil do čtvrtáku, ačkoliv měl školu skončit už před rokem. Kvůli rvačkám a záškoláctví si bohužel musel zopakovat poslední ročník. Záhadný kluk z poslední lavice s odzbrojujícím úsměvem a nebezpečnými kamarády. Znělo to

hezky, ale ve skutečnosti to bylo jinak. Nešlo o film a každý normální člověk věděl, že by si od takových lidí měl držet odstup.

„Je to kluk, se kterým je lepší se nekamarádit,“ poznamenala jsem, když jsem uslyšela zvonek, který zahajoval první hodinu.

S remcáním jsme se vydaly do správné učebny. Mia se na mě zamračeně podívala.

„Ty taky věříš drbům?“ zamumlala. „Jak tě znám, řekla bych, že spíš ne.“

„Tady nejde o drby, Mio. Víš dobře, že není zrovna v pohodě. Od takových je lepší držet se co nejdál,“ odvětila jsem. „Má problémy s policií, a navíc se schází s divnejma lidma.“

Mia vzdychla, ale poslušně sklonila hlavu. Věděla, že mám pravdu. Protože vzhled není všechno. Mohly jsme se rozplývat nad Parkerovou krásou, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že byl, jaký byl, a pocházel, odkud pocházel. S lidmi jako on nebylo kvůli vlastnímu bezpečí dobré cokoliv si začínat. A stejně tak lidi jako on neměli chuť paktovat se s námi. A nešlo o to, že jsme byli každý úplně jiný. Prostě to tak bylo. Všichni věděli, že Parker nesnáší naši střední a ty, co na ni chodí – lidi, kteří většinou pocházeli ze zajištěných rodin a jejichž rodiče měli co dočinění se zpravodajskými službami nebo politikou. Mia si toho byla taky vědoma. Mohla sice snít o vášnivém románu s tím nebezpečným klukem, ale pořád byla dcerou jednoho z nejlepších doktorů ve městě, který každou sobotu hrával golf se starostou.

Konečně jsme vstoupily do třídy, po které se mi vůbec nestýskalo. Sedly jsme si na naše obvyklá místa. Po chvíli vešla učitelka v dlouhé hnědé sukni, bílé košili a černém saku. Odbarvené vlasy měla ulíznuté do vysokého drdolu a na nose měla ty svoje brýle, jejichž skla připomínala víčka od zavařovaček.

„Má oblíbená třída po jarních prázdninách opět v plné síle,“ pronesla a usadila se. „S naší milovanou Victorií Clarkovou v čele,“ dodala s potěšením a upřeně se mi zahleděla do očí.

Profesorka Rothová mě nesnášela od chvíle, kdy jsem poprvé překročila práh učebny historie. Neměla jsem tušení proč. Teoreticky to mohlo souviset s ne zrovna milým nápisem, který jsem v prváku vyryla do lavičky po prvním F. Inu, slova „Močím tě svou močí horkou, mrcho bezcitná“ nejspíš nebyla perlou současné poezie, ale lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem z toho dětinského činu neměla radost. Napomenutí, které jsem pak dostala, mě sice nepotěšilo, ale nelitovala jsem.

„Nás by ani nenapadlo zapomenout na historii, paní profesorko,“ oznámil podbízivě třídní vlezdoprdelka Jason. „Obzvláště mě.“

„Zato jsi ale zapomněl zajít si k holiči,“ zavrčel kdosi vedle a já se tiše zasmála.

„Nepodlézej pořád, Hillary,“ odsekla učitelka. „Je duben, což znamená, že nám zbývají tři měsíce školy. Po prázdninách pak poslední ročník a závěrečné zkoušky, takže se dáme do práce.“

Brutální návrat do reality.

Příštích padesát minut jsem okusovala pero, čmárala si po obálce sešitu, ze kterého už vypadala většina stránek, a odpočítávala čas do konce té pitomé hodiny. Nakonec jsem s úlevou vyšla ze třídy a ocitla se na přeplněné chodbě. Miu jsem ztratila z dohledu už před nějakou chvílí a musela jsem se dostat ke svojí skříňce. Když jsem se k ní protlačila, ani jsem nestačila zadat kód, když mě pevně objaly čísi hubené paže. Nějaký kluk si mě s medvědí silou přitáhl na hrud', díky čemuž jsem ztratila rovnováhu. Jen taktak jsem nespadla na zem.

„Zabij mě prosím až po pátý hodině, dneska jsou v jídelně hranolky,“ požádala jsem rezignovaně, protože i přes fakt, že jsem žila mezi samými superotravnými lidmi, existovalo jen málo věcí, které mě doopravdy mohly rozhodit.

Vysvobodila jsem se částečně z jeho sevření, otevřela skříňku a schovala do ní kabelku. Ten kluk mě celou dobu objímal a drtil mi plíce. Ucítila jsem známou vůni lesa. Ohromně se mi po ní stýskalo. Po ní a po teple, které z toho kluka vyzařovalo.

„Preferuješ elektrický křeslo, nebo spíš klasicej provaz?“ zeptal se a konečně mě pustil.

Pomalů jsem se k němu otočila a pohlédla do jeho veselých, hnědozlatých očí.

„Na víc se nezmůžeš?“ zeptala jsem se a vyzývavě pozvedla obočí.

Hnědovlasý kluk se na okamžik zamyslel a dlouhými prsty si prohrábl husté kudrny.

„Nějak mi to poslední dobou nemyslí,“ povzdechl si a udělal dramatickou pózu. V tom byl mistr. „Asi stárnu.“

„Je ti sedmnáct. Pomalu si chystej rakev,“ řekla jsem jízlivě, na což nakrčil nos a zamračil se na mě.

Tiše jsem se zachichotala, nahnula se k němu a něžně ho políbila na plné rty, což ho trochu uchlácholilo. Jeho hezký obličej se znovu zalil úsměvem. A právě díky tomu úsměvu ho všichni znali. Chris Adams byl bezpochyby chodící zásobárna smíchu, hloupých nápadů a teatrálnosti. A to mi vážně chybělo. Pohlédl na mě, lehce se narovnal, s frajerským úsměvem se opřel o vedlejší skříňku a ruce vložil do kapes upnutých džínů.

„Nediv se,“ zamručel. „V myšlenkách jsem pořád ještě na pláži a pozoruju sexy číšníky. A servírky.“

„Jak bylo na Ibize?“ zeptala jsem se, přestože jsem skoro všechno věděla.

Volala jsem si s ním stejně jako s Miou každý den a často jsme kecali ve třech. Chris Adams byl koneckonců mušketýr číslo tři a můj skvělý kamarád už od školky. Vyzábělý dlouhán, co věčně chodil ve značkovém oblečení, jezdil nejnovějším jaguarem a s jehož kouzelnými kudrnami se každý měsíc za tři kila na hodinu mazlil kadeřník, byl bez debat paprskem rozjasňujícím naše nudné, šedivé dny. Nevěděla jsem, jestli v celém Culver City existuje někdo, kdo by se mu aspoň trochu podobal.

Z Chrise vyzařovala sebedůvěra a charisma. Sluší se zmínit, že jeho příjmení zaujímal přední místo na seznamu nejbohatších rodin v Kalifornii a jeho matka byla ikonou módního světa, díky čemuž se ten klučina topil v penězích. Nejvíce ze všeho jsem na něm ale milovala to, že přestože by si mohl koupit kterýkoliv podělaný ostrov, bylo mu to úplně fuk. Prostě Chris Adams. Člověk, který k věcem od Guccioho nosil adidas, pořádal nejlepší večírky na škole a vlastnil všechna alba od NSYNC.

„Horko. A klub vedle klubu,“ odpověděl s potěšením.

Zlehka jsem se na něho zašklebila.

„Jedny z nejlepších prázdnin, jaký jsem zažil,“ dodal. „Slyšelas, že se vrátil Parker?“

„Jojo,“ prohodila jsem bez většího zájmu. „Mia už mi stihla zapět ódu o tom, jak moc je krásnej.“

„Taky že je,“ usklíbl se Chris, jako by to bylo úplně jasné.

Zkřížil ruce na prsou a zadíval se na ostatní studenty, kteří unaveně kráčeli chodbou s očima přilepenýma k displejům.

„Copak to musí všichni opakovat?“ zeptala jsem se podrážděně, zatímco jsem ve skříňce mezi spoustou malých flašek hledala pití, které by nebylo prošlé.

„Když ho vidím, v duchu pištím jak malej, oukej? Je to reflex.“

„Nelíběj se ti náhodou zrzci?“ zeptala jsem se nenuceně.

Chris to nijak neřešil. Pokrčil rameny a upravil si límec na své Lacoste košili.

„Kvůli němu bych změnil preference.“ Spokojeně se usmál, což způsobilo, že i já jsem zvedla koutek rtů a soucitně zakroutila hlavou. „Ale ten, koho chci, bude na sto procent hetero.“

„To je mi jedno,“ zamumlala jsem. „Hurá!“ zajásala jsem, když jsem našla plechovku nějakého energetáku. S úlevou jsem si lokla.

„To je jedno. Radši mi řekni...“ začal, ale nebylo mu dopřáno otázku dokončit, protože chodbou se v tu samou chvíli rozlehl jiný hlas.

„Pomoz mi, prosím.“

Zamračila jsem se a otočila hlavu k Theovi, který k nám právě přišel, spravoval si batoh na rameni a sepjal prosebně ruce. Díval se mi přímo do tváře a jeho oči vypadaly jako oči opuštěného štěněte, které žadoní, aby ho někdo konečně nakrmil. Čepice se mu lehce sesunula z hlavy, díky čemuž vypadal ještě bídňěji. Pořád to ale byl můj bratr, takže jsem jen nevzrušeně upila z plechovky a pohlédla na něj jako na otravnou mouchu.

„Padej,“ odpověděla jsem chladně a otočila se zpátky ke Chrisovi, který se ještě stále opíral o skříňky.

„Cos to říkal?“ zeptala jsem se ho a Theodora ignorovala.

„Vic, je to otázka života a smrti,“ vetřel se mezi nás bratr znovu, chytil mě za ruku a otočil mě k sobě tak rychle, že jsem málem vylila energeták.

Zaúpěla jsem, zatímco jsem balancovala s plechovkou, a hodila po něm vražedným pohledem.

„Co chceš?“

„Půjčit auto,“ řekl prosebně.

Nějakou dobu jsem se na něho jen dívala a doufala, že jde o obyčejný vtip. Chtěla jsem mu dopřát chvilku, aby se vzpamatoval, jenže on na mě pořád hleděl smrtelně vážně. V tu ránu jsem vybuchla hysterickým smíchem.

„Ani náhodou,“ zavrtěla jsem hlavou.

Chystala jsem se zase otočit ke Chrisovi, jelikož jsem tenhle rozhovor považovala za ukončený, ale Theo to viděl jinak.

„Prosím, Vic,“ zakňučel jako zraněný psík a chytil mě za ramena.

Když se mnou zatřásl, musela jsem tu plechovku sevřít silněji, aby se z ní nic nevylítlo. „Za čtvrt hodiny otvíraj veřejnou knihovnu a bude tam Daniel Abraham, bude podepisovat novou knihu. Musím bejt u toho. Pěšky to nedám.“

„Tak jeď na kole.“

„Vic, já tě prosím! Nikdy to nedělám, tak tentokrát ustup. Víš, že umím řídit, akorát mě pořád vyrázej z teorie. Udělám, co budeš chtít!“ prosil a pořád se na mě díval tím štěněcím pohledem. A s každým dalším okamžikem byl ten pitomý pohled víc a víc přesvědčivý.

Tohle jsem na našem vztahu nesnášela. Téměř neustále jsme se hádali, mlátili a provokovali, ale bylo v nás něco, co způsobovalo, že když jedna strana něco moc potřebovala, ta druhá na to přistoupila. I když

nechtěla. I když z toho mohl být pořádný průser. Netušila jsem, jestli za to mohlo nějaké prokletí mezi dvojčaty, ale zrovna dvakrát mi to nevyhovovalo. Theo měl nejednou potíže kvůli tomu, že jsem se v noci vytrácela na večírky a on mě kryl. Proto jsem věděla, že mu nedokážu říct ne.

„Měsíc mi uklízíš v pokoji, myješ nádobí a chodíš se smetím. A jestli se o tom máma dozví, nakopu ti zadek, jasný?“ řekla jsem vážně a z kapsy červené mikiny s kapucí jsem vytáhla klíčky. Neuběhla ani vteřina, a už se nacházely v bratrově dlani.

„Bože, miluju tě!“ zvolal radostně, díky čemuž nám pár nejbližší postávajících lidí věnovalo udivené pohledy.

S úsměvem, který se na jeho tváři neobjevoval často, mě Theo chytil za hlavu a líbнул mě na čelo. Zatímco utíkal ke dveřím, znechuceně jsem se zašklebila.

„Ach, zbožňuju tu vaši lásku,“ pronesl ironickým hláskem Chris a tiše se pousmál. „Dokonalý vztah mezi bratrem a sestrou.“

„Jo,“ odvětila jsem znechuceně. „Vážně dokonalej.“

Zbytek hodin uplynul vcelku klidně. Školou se neslo jen jedno žhavé téma, které probírali skoro všichni studenti. Každý řešil to, že je Mitchell zpátky. Jistěže díky tomu vznikaly drby – vzpomínali jsme totiž na víc než měsíc starou příhodu, kdy právě Parker zmlátil cizího studenta z druháku tak moc, že skončil v nemocnici. Věděla jsem jen tolik, že kvůli tomu mělo proběhnout disciplinární řízení. Dokonce i v jídelně, kde jsem seděla za stolem v obležení kamarádů, nikdo nežvanil o ničem jiném. Já jsem toho ale upřímně měla po krk. Proč si něčím takovým zanášet hlavu?

Krom toho jsem sama měla větší starosti. Od začátku poslední hodiny jsem se snažila dovolat bratrovi, který se ještě nevrátil do školy. Celou dobu mi to típal a já jsem myslela, že se snad střelím, když jsem po vyučování vyšla ze třídy a přečetla si zprávu, že je na nějakém setkání fanoušků knih toho slavného Daniela a že mi auto nestihne vrátit včas. *Skvělý!*

Celá rozčilená jsem po čtvrt hodinové snaze dovolat se Theovi, který si nakonec vypnul mobil, otevřela skříňku. Byla jsem nabroušená. Poslední hodina dávno skončila, většina studentů už zmizela ze školy. Na chodbě v pravém křídle jsem stála jen já. Mia se jako vždy místo biologie někam vypařila s Chrisem, ale já tam musela trčet do půl čtvrté. K nám domů to bylo pět mil, takže proč bych to neměla zvládnout pěšky? Akorát že bych dorazila ve čtvrtek večer! Jako na potvoru jsem

u sebe neměla hotovost na taxíka a většina kamarádů už odešla. Máma byla v práci, ale stejně jsem jí nemohla zavolat – jak bych jí vysvětlila, že nemám auto?

„Super,“ zamumlala jsem, když mi jeden ze sešitů náhodou vypadl z kabelky na podlahu. Stránky, které do něho byly jen vloženy, se rozsypaly kolem. Vypěnila jsem, obrátila oči k nebi a dlaně sevřela v pěst.

Naštvaně jsem si dřepala a začala stránky sbírat. Můj život byl dokonce i v takových nepodstatných a zanedbatelných záležitostech jen sérií neúspěchů. Nevěděla jsem, jestli to jsou geny, ale měla jsem toho dost.

Zvážněla jsem, když jsem zničehonic uviděla černé kanady, jejichž majitel se zastavil naproti mně. S údivem jsem sledovala, jak si ta osoba dřepá a začíná sbírat moje papíry. Vyvedená z míry jsem pozorovala dlouhé prsty, jak šikovně zvedají další a další listy. Na opálené kůži se vyjímalo několik stříbrných prstenů. Polkla jsem, nejistě pohlédla vzhůru a oněměla, když jsem spatřila Luka Mitchella, který mlčel a jen tak mi pomáhal. *Co to, sakra...*

V duchu jsem si vynadala, když mi došlo, že na něho zírám. Rychle jsem se vzpamatovala. Musela jsem vypadat jako blbka. Zatímco jsem se snažila ignorovat ten divný pocit v břiše, posbírala jsem zbývající poznámky a vstala. On taky. Moc jsem nevěděla, jak zareagovat, takže jsem s klidným výrazem pevně stiskla sešit.

„Tady máš,“ řekl najednou a podal mi hromádku popsaných listů.

Jeho hlas byl hluboký, ale na poslech podivně příjemný. Měl v sobě zvláštní hravost, což k němu vůbec nepasovalo.

„Díky,“ hlesla jsem, vzala si svoje věci a nemotorně je vložila zpátky do kabelky. Cítila jsem při tom, že se mi dívá na ruce.

„Ty jsi Victoria Clarková,“ řekl najednou, což mě vyvedlo z míry a způsobilo, že jsem s údivem zvedla hlavu a navázala s ním oční kontakt.

Pohled zblízka do čokoládovozlatých očí byl ještě podmanivější. Možná nešlo o nic nového, ale tohle bylo poprvé, kdy jsme proti sobě stáli tak blízko. A co víc! Tohle byla naše první interakce. Za tři roky, kdy jsem navštěvovala tuhle střední, se na mě ani jednou nepodíval. Kromě toho jsem byla přesvědčená, že o mé existenci vůbec neví. Odkud taky? Fajn, moje příjmení možná nebylo kvůli mámině proslulosti neznámé. Ve škole dost lidí vědělo, kdo jsem – taky proto, že jsem se kamarádila s Chrisem. Luke ale nevypadal jako člověk, který poslouchá školní drby.

„Ano,“ kývla jsem.

V jeho očích se zablýsklo cosi divného. Cosi, co prozrazovalo, jak moc nad něčím přemýšlí.

„A ty jsi Luke Mitchell,“ doplnila jsem.

„Parker,“ opravil mě.

Kývla jsem.

„No jo, Parker. Díky za pomoc,“ prohodila jsem a zacítila se ještě trapněji. *Jako vážně? Fakt s ním mluvím?*

„Když už víme, jak se jmenujeme, asi bychom se měli rozloučit.“

„Taky si myslím. Ahoj,“ řekla jsem a co nejrychleji zavřela skříňku. Ani jsem se na něho nepodívala a vyrazila rychle k východu.

Fajn, tohle byl asi ten nejtrapnější a nejabsurdnější rozhovor, jaký jsem kdy vedla. Nedalo se to srovnat ani s tím, jak mi kdysi Chris popisoval své erotické sny.

Teprve když jsem vyšla ven, uvědomila jsem si, že mám napjaté svaly. To mi způsobil Luke. Neměla jsem ho ráda a jeho špatná pověst celé situaci vůbec nepomáhala. Tiše jsem si povzddechla a zamířila na autobusovou zastávku. Neměla jsem peníze, můj mobil byl skoro mrtvý, a aby toho nebylo málo, příšerně se ochladilo, takže jsem byla ráda i za tu měsíční permanentku zastrčenou někde v peněženke. Zastávka byla hned za rohem, došla jsem na ni rychle. Mrkla jsem se na jízdní řád a tiše zaúpěla po zjištění, že příští autobus má přijet až za čtyřicet minut.

„Další den v životě Victorie Clarkové,“ zamumlala jsem a posadila se na lavičku. Chvilí jsem seděla se svěřenou hlavou, dokud jsem neucítila, jak se do mých černých džínů vpíjejí první dešťové kapky. „Ty vole, ještě bouřka, ale proč ne?!“ zařvala jsem, když jsem uviděla černé nebe nad sebou.

Napočítala jsem v duchu do desíti, abych se aspoň trochu uklidnila. Znovu jsem otočila hlavu a můj pohled se téměř okamžitě střetl s pohledem staré paní na druhé straně ulice, která na mě hleděla s evidentním údivem. Chvilku jsem na ni jen tak zírala a pomrkvávala při tom.

„Pardon,“ řekla jsem nakonec tak hlasitě, aby mě uslyšela, a zahanbeně si povzdychla.

Babča jen pokrčila rameny a odcupitala i s růžovým deštníčkem směrem do centra.

Nasadila jsem si kapuci. Nezbyvalo mi nic jiného než čekat na ten stupidní autobus. Nevěděla jsem ještě, jestli chci, aby mě zavezl domů, nebo aby prostě jen projel kolem. Aby toho nebylo málo, přšelo čím dál víc, až jsem skoro dostala chuť skočit pod blížící se hezké audi.

K mému překvapení začalo auto u zastávky, na které jsem čekala, zpomalovat. Když zastavilo těsně u mě, člověk uvnitř pomalu stáhl okénko s kouřovým sklem. Pozorně jsem sledovala, co se to vlastně děje,

a můj údiv se změnil v šok, když jsem v autě uviděla Parkera. Nikoho jiného než Parkera, který na mě hleděl se zvednutým obočím.

„Nevím, jestli to víš, ale prší,“ pronesl velmi důmyslně, na což jsem chtěla zakoulet očima, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela.

„Všimla jsem si,“ zamumlala jsem potichu v naději, že si Parker pojeďde po svých. Sice jsem ho neznala, ale valné mínění jsem o něm vážně neměla.

„Tak... nechceš někam hodit?“ zeptal se jakoby nic, díky čemuž se mi žaludek stáhl jako sušená švestka.

Polkla jsem. Já měla někam jet s Lukem Mitchellem? Nechvalně známý Parker mě měl hodit domů? Neměla jsem tušení, jestli jsem na skryté kameře nebo jestli si ze mě ten kluk dělá prostě šoufky. Do posledního okamžiku jsem byla přesvědčená, že po té nabídce vybuchne smíchem a odjede. Jenže – světe, div se – on tam pořád stál. A upřeně se na mě díval.

„Ne, díky. Počkám,“ odpověděla jsem a snažila se přitom znít co nejvěrohodněji.

Nemohla jsem za to, že ve mně jeho přítomnost vyvolává zvláštní pocit strachu, přestože mi ve skutečnosti nikdy nic neudělal. Což ovšem neměnilo nic na skutečnosti, že mohl.

„Já tě přece nezabiju,“ pronesl a obrátil oči v sloup, jako by mluvil s malým dítětem. „Ani tě nikam nezavleču.“

„To bych si radši neověřovala,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Když mi došlo, co jsem právě řekla, vyvalila jsem oči, pohlédla do Parkerovy tváře a čekala od něj výbuch vzteku. Předpokládala jsem, že se vypaří a nechá mě stát na tom zatraceném dešti. O to větší bylo moje překvapení, když Luke ztěžka zakroutil hlavou – a přísahala bych, že se na jeho tváři objevil lehoulinký úsměv. Pobavila jsem samotného Parkera. Ten den už nemohl být divnější.

„Ty seš teda tvrdohlavá,“ prohlásil a opravdu mě zaskočilo, jak moc na mě naléhá.

Kdokoliv jiný by mu už dávno ustoupil, obzvlášť když jsme se prakticky neznali. Ba co víc – mluvili jsme spolu podruhé v životě!

„Máma tě neučila, že nasedat k cizím lidem do auta se nemá?“ zeptala jsem se a popotáhla. Už mi bylo vážně zima, a tak jsem si ruce vložila ještě hlouběji do kapes od mikiny, ale moc to nepomohlo.

„Nejsem cizí,“ prohodil o poznání výrazněji, jelikož déšť tlumil naše hlasy. „Víš, jak se jmenuju. Já vím, jak se jmenuješ ty. Díky tomu víme, kdo je ten druhý.“

„Jasně, můžeme spolu rovnou vykrást banku,“ zamumlala jsem a zvedla oči k černému nebi. „Hele, díky za nabídku, ale vážně nemám zájem.“ Sotva jsem to řekla, silně zahřmělo a já jsem leknutím vyskočila z lavičky.

„Tak už si sakra nastup,“ vyštěkl nakonec, a podivně milý Luke byl tentam. Teď už se na mě díval podrážděně a cosi v jeho očích mi napovídalo, že by mě tam nejraději nechal.

No do háje.

Bez rozmýšlení jsem vzala kabelku a vstala. Rychle jsem obešla auto, sedla si na místo spolujezdce a zavřela za sebou dveře. Pocítila jsem okamžitě teplo, což mi opravdu udělalo radost, jelikož moje prsty začínaly modrat. Když jsem tak seděla, potichu vydechovala a dívala se skrz čelní sklo, došlo mi, jak strašnou hloupost jsem udělala. Polkla jsem a pomalu otočila hlavu k Lukovi, který s nevzrušeným výrazem ve tváři zatáhl okýnko, aniž by se na mě podíval.

„Řekni mi adresu,“ pronesl potichu.

Udělala jsem, co mi poručil, a v autě zavládlo mlčení. Rozjeli jsme se a já si z hlavy stáhla kapuci a prsty si přejela po mokrých vlasech.

Vydechla jsem a koutkem oka pohlédla na kluka vedle sebe. Ta situace byla tak neuvěřitelná, že jsem se nemohla vzpamatovat. Copak jsem doopravdy seděla v autě s Lukem Parkerem Mitchellem? Bože, jsem tak blbá! V onu chvíli mi nezbývalo nic jiného než se modlit, abychom rychle dorazili do cíle, aby se cestou nic nepříhodovalo a abychom se rozloučili a už na sebe nikdy nenarazili.

Trapné ticho přerušovala jen písnička *Welcome To The Jungle* od Guns N'Roses, kterou jsem měla fakt ráda. Tiše se nesla z reproduktorů. Téměř nenápadně jsem prsty vyťukávala její rytmus na svých kolenou, zatímco jsem pozorovala krajinu kolem.

„Máš ráda hardrock?“ zeptal se kluk za volantem s opatrným nadšením, kvůli čemuž jsem se lehce zachvěla.

Pohlédla jsem na jeho profil, zatímco on se soustředil na cestu.

„Možná,“ odvětila jsem nevzrušeně. „Tohle je klasika. Každý ji zná.“

„Vypadáš spíš jako někdo, kdo poslouchá debilní mainstream,“ zamumlal a já udiveně zvedla obočí.

Vážně se mě právě pokusil urazit?

„No, jen pro tvoji informaci, tohle taky poslouchám,“ odpověděla jsem trochu uraženě. „Je přece blbost omezit se na jeden žánr. A v mainstreamu taky najdeš fajn kousky.“

„To si teda nemyslím,“ odvětil, na což jsem se suše zasmála pod vousy.

Znechuceně jsem na něho pohlédla. Koutek rtů měl nepatrně zvednutý. Což bylo divné – vidět ho v takovém rozpoložení. Ve škole vypadal, jako kdyby chtěl vyvraždit polovinu populace.

„Nechápu lidi, co tohle poslouchají. Není to normální,“ dodal.

„Normální není soudit něčí vkus, a přitom se chovat jako hňup, co si myslí, že jen on má pravdu a že všechno, co je populární, je špatný,“ procedila jsem skrz zuby, aniž bych nad těmi slovy přemýšlela. „I když se ti to nelíbí, negeneralizuj,“ zavrčela jsem hruběji, než jsem měla v plánu.

Polkla jsem a čekala, kdy na mě konečně začne ječet a řekne, abych si vystoupila, nebo něco takového. Jenže život mě opětovně překvapil, protože namísto toho se jen ušklíbl, zlehka pokýval hlavou a bylo vidět, že nad něčím dumá. Na jeho obličeji se stále zračila podivná radost, což se k němu vůbec nehodilo. Rozhodně nevypadal jako obvykle.

„Ty máš teda odpověď na všechno,“ konstatoval tiše.

Složila jsem ruce na prsou, zabořila se do sedadla a pozorovala svět venku. Už jsem s ním nechtěla prohodit ani slovo.

„To tě zničí.“

Převrátila jsem oči a snažila se neodseknout. Ano, měla jsem odpověď na to, když někdo mlel hovadiny a choval se takhle... povýšenecky. Bylo to frustrující. Kdybych ovšem tehdy věděla víc, pravděpodobně bych mlčela. Alespoň by se Luke mýlil.

Nějakou chvíli bylo ticho, když vtom znenadání zavibroval Lukův mobil. Vyndal ho z kapsy, odemkl a přečetl si zprávu. Vzdychl a odhodil telefon na palubovku.

„Musím rychle něco vyřídit s kámošem,“ oznámil tiše. Už zase vypadal napjatě a mrzutě. Svráстила jsem čelo, když zabočil do nějaké uličky. „Pět minut.“

„V pohodě, zbytek můžu dojít pěšky,“ odpověděla jsem a snažila se přitom znít co nejpřesvědčivěji. Všichni věděli, jakou společnost Parker vyhledává, a já tam s ním vážně jet nechtěla.

„Klídek, bude to jen chvilka. Počkáš v autě,“ odvětil příkře, jako by žádná jiná možnost nepřicházela v úvahu.

Jeho chování mě začínalo trochu zneklidňovat. Znovu to ve mně vyvolalo špatné pocity, a navíc mi něco v jeho očích říkalo, že z té změny situace nemá radost.

Po chvíli zaparkoval před starou opuštěnou budovou. Moje oči okamžitě spočinuly na autě, které stálo opodál. Červený mustang, po jehož karoserii stékaly kapky deště, vypadal úžasně. Patřil mezi ikonické starší modely, ale byl v perfektním stavu. Šlo poznat, že se o něj majitel

pečlivě stará. A právě on se nejspíš o toho krasavce opíral. Stál k nám zády.

Už tak silně nepršelo, pouze mrholilo, takže jsem na něho dobře viděla. Borec v černých upnutých džínech a mikině stejné barvy s kapucí ležérně spadající na jeho záda vypadal dost urostle. Měl široká ramena, ale jinak byl spíš hubený. Jeho tmavohnědé vlasy byly zlehka smáčené deštěm a hezky ostříhané. Jelikož si vyhrnul rukávy, zahlédla jsem opálenou kůži na jeho předloktích. Byl vážně vysoký.

Ani jsem nezaregistrovala, kdy Parker vystoupil z auta a zabouchl za sebou dveře. Opřela jsem si hlavu o opěrku a nervózně polkla. Sledovala jsem, jak přistoupil k tomu cizímu klukovi, podali si ruce a Parker ho při tom poplácal po zádech. Stále jsem však majiteli mustangu neviděla do obličeje. Pořád k nám stál zády a mým směrem se ani jednou neohlédl, ačkoliv jsem si byla téměř jistá, že mu Luke řekl, že není sám. Mitchell vyndal něco z kapsy a chvíli nato začali oba kouřit.

Přimhouřila jsem oči, když jsem zjistila, že zírám na pohyb ruky Parkerova kamarádíčka. Mezi jeho prsty svítila cigaretu. Měl velké dlaně. S každým potáhnutím mu hlavu zahalil dým, který se vždy nakonec rozplynul. Bylo to podivně fascinující. Stále jsem nezahlédla ani jeho profil.

„To snad není pravda,“ zamumlala jsem, když jsem po sedmi minutách ještě pořád seděla v autě.

Přestalo pršet a ti dva nevypadali, že by jejich rozhovor měl brzo skončit.

Přehodila jsem si kabelku přes rameno, vystoupila jsem z auta a zavřela za sebou dveře. Ten zvuk způsobil, že se Mitchell otočil ke mně. Kluk číslo dvě už kouřil další cigaretu a ani se na mě nepodíval. Jako by ho absolutně nezajímalo, kdo že to za ním stojí. Ignorovala jsem to, nenuceně se postavila vedle Parkera a navázala s ním oční kontakt. Neměla jsem ponětí, proč a jestli se mi to jen nezdálo, ale v tu chvíli jsem v jeho čokoládovo-zlatých očích viděla jedno jediné. Omluvu.

„Díky moc za svezení, ale zbytek už se projdu,“ řekla jsem nakonec, abych se zbavila těch hloupých myšlenek.

„Oukej,“ přikývl, odvrátil zrak a pokrčil rameny. Choval se divně.

„Ještě jednou díky,“ zamumlala jsem, otočila se a chystala se odejít, když v tu chvíli zničehonic zazněl *ten* hlas.

A právě *ten* hlas se stal mým prvním *hříchem*.

„Nevěděl jsem, že teď ujíždíš na mladších.“

Tichá poznámka způsobila, že jsem se na místě zarazila a po chvíli se automaticky otočila k těm dvěma.

Parker se na mě stále nedíval, ale já si ho stejně nevšímala. Veškerou pozornost jsem upřela na cizího kluka, který ke mně ještě pořád stál zády. Protože to on pronesl ta slova. Nedokázala jsem se pohledem odpoutat od jeho šíje a v hlavě jsem celou dobu slyšela ozvěnu jeho hlasu. Byl hluboký a hrozně chraplavý, jakoby zničený od cigaret, křiku a alkoholu. Fascinující. Borec mluvil potichu a pomalu, díky čemuž každé jeho slovo bylo jako břitva. Sakra. Ten hlas zněl tak příšerně chladně a prázdňě, jako by jeho majitel právě vstal z mrtvých. Pozorovala jsem, jak neznámý kluk ledabyle pozvedl ruku a odhodil nedopalek, který pak uhasil černou botou s tmavým logem Nike po straně.

„Jen jsem ji svezl,“ odpověděl potichu Luke.

„O tom nepochybuju.“ Cizí kluk znovu promluvil a jeho tón byl ještě ostřejší.

To zdání ale zmizelo, když se jeho tělo pohnulo a pozvolna se obrátilo ke mně. Tehdy zmizelo všechno.

Ze všeho nejdřív mě upoutaly jeho oči – s hustými černými řasami a lehce zapadlé, jako by se už dlouho nevyspal. Cítila jsem, jak mi v žilách tuhne krev. Definitivně mě ovšem položily až jeho prokleté, téměř smrtící duhovky. Černočerné jako noc. Na nic jiného jsem se nedokázala soustředit. Nikdy jsem nepotkala člověka s tak neobvyklou barvou očí. Barva ale nebyla tím nejhorším. Ještě nikdy v životě jsem neviděla, aby se člověk na někoho díval tak jako on tehdy na mě. Tak strašně lstivě a chladně. Jeho černé duhovky byly mrazivě prázdné a lhostejné. *Mrtvé*.

Borec ze mě ani na vteřinu nespustil pohled. S nezaújatým výrazem mě probodával očima a zdálo se mi, že mě snímá všemi možnými způsoby, aby odhalil každé, i to nejniternější moje tajemství. Měla jsem nepříjemný pocit, jako by o mně po chvíli věděl úplně všechno. Na zátylku jsem ucítila ledový pot. A kdyby se někdo zeptal, proč jsem tehdy neodvrátila hlavu a pořád upírala zrak do těch očí, nebyla bych schopná odpovědět. Přestože jsem se třásla po celém těle a cizí kluk ve mně z nějakého nepochopitelného důvodu vyvolával špatný pocit, nepřestávala jsem zírat. A cítila jsem se čím dál hůř.

„Víš, že takový jako ona nejsou zrovna inteligentní,“ řekl najednou lhostejně, otočil se na Luka a přerušil tak náš oční kontakt.

S úlevou jsem vydechla. Jako by mi někdo konečně vrátil možnost dýchat. O chvíli později jsem si ale uvědomila význam jeho slov. Zamračila jsem se a zadívala se na jeho profil. Byl to neobyčejný pohled. Borec s ledovými očima měl neuvěřitelně výrazné lícni kosti a velice ušlechtilé rysy. Jeho nos měl téměř ideální proporce, obočí bylo rovné

a tmavé a ladilo s hnědými, neučesanými prameny vlasů na jeho hlavě. Linií své nevymáchané čelisti by dokázal proříznout i papír. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by se mu třeba i špetkou podobal. Vypadal, jako by ho vysochal Michelangelo – ne z mramoru, ale ze zlata. Nemohl být živý. Takhle nevypadal žádný člověk. Takhle nezněl žádný člověk. Takhle se žádný člověk nechoval.

„Takový jako já, takže...?“ začala jsem, aniž bych vnímala, že něco říkám.

Zcela fascinovaná tím klukem a jeho slovy jsem pozorovala, jak se mu na dokonale tvarované, ale ne příliš plné rty vloudil úsměv. Nebyl to obvyklý úsměv. Ne, ne. Byl to úsměv, díky kterému mi vstaly všechny vlasy na hlavě, a já ucítila, jako bych každou chvíli měla zvracet. Zlehka povytáhl levý koutek úst a tvář mu potemněla výrazem plným výsměchu, cynismu, zkratka... zla. Neusmíval se dobrým způsobem.

Polkla jsem a nedávala na sobě znát strach, který mě zahalil jako mlha, zatímco jsem zkřížila ruce na prsou a semkla pevně rty. Sledovala jsem, jak se neznámý kluk – bylo mu určitě přes dvacet – znovu pomalu obrátil ke mně a jeho černé duhovky se zaryly do mých očí. Tehdy jsem se začala bát mnohem víc. Nebyl dobrý. Byl zlý. Velmi zlý.

„Snad jsem tě neurazil?“ zeptal se lehce nadneseným tónem, jako by si ze mě dělal šoufky.

To mě úplně rozhodilo, ale nedala jsem na sobě nic znát.

„Záleží na tom, jak odpovíš na moji otázku,“ odsekla jsem sebejistým hlasem, lehce vztyčila bradu a švihla po něm drzým pohledem.

Neměla jsem ponětí, kde se ve mně vzalo tolik odvahy, ale věděla jsem, že se před ním nesmím sklonit. Nemohla jsem se podvolit. Cítila jsem na sobě Parkerův nervózní pohled, ale nedbala jsem na něj. Veškerou pozornost jsem věnovala tomu cizímu klukovi. Silně pobavený mým chováním zvedl lehce překvapeně obočí, jako by ho můj bojovný postoj překvapil.

„Raději se vrať domů a nezahrávej si,“ pronesl a obrátil se zpátky k Parkerovi.

Mitchell, který doposud mlčky poslouchal náš rozhovor, opět zareagoval podivně. S úlevou přivřel oči a oddychl si.

„S takovýma jako ty to na místech, jako je tohle, nedopadá dobře. Le-daže bys byla blbá – a něco mi říká, že seš,“ dodal kluk s černýma očima, aniž by se na mě podíval. Jako bych byla jen prach. „Slečinky z dobreh rodin mají sedět hezky doma.“

To bylo jako rozbuška. Nenáviděla jsem to označení. *Slečinka z dob-rý rodiny*. Když jsem se s někým seriózně hádala, vždycky se musela

vytáhnout tahle karta. *Jsi bohatá a dobře zajištěná, nemáš potuchy, co to jsou problémy.* Kdyby to nezmínil, nejspíš bych beze slova odešla a nikdy víc ho nepotkala. I přes to, že mě nazval blbkou. Kdyby to nezmínil, neodpověděla bych. Vše, co následovalo, zapříčinila tahle jediná věta.

Nikdy jsem nebyla nesmělá. Jasně, nelíbilo se mi stát v centru dění nebo se soustředit pouze na sebe, ale pokud mě někdo začal bezdůvodně urážet, nedovedla jsem jen tak nečinně přihlížet a nechat to být. Možná jsem se to měla naučit. Možná by někdy bylo lepší potlačit hrdost a nic neudělat.

No jo. *Možná.* Neznala jsem ho. Netušila jsem, kdo to je, ale jestli se paktoval s Lukem, něco mi napovídalo, že nepatří k lidem, kteří si potřásají pravicí s vládnoucí elitou v Culver City. Čemuž nahrávalo i to, jak posměšně se vyjadřoval o *slečinkách z dobrých rodin.* Nemyslela jsem. Prostě jsem mluvila.

„Wow, ty seš tak milej,“ sykla jsem a rty se mi zkřivily do nuceného, pohrdavého úsměvu.

Borec byl evidentně překvapený, že pokračuju v rozhovoru i poté, co jej on utál. Svraštil obočí a pohlédl na mě, jako by mi nerozuměl.

„Asi budeš členem nějaký městský rady mládeže, co? Nebo něčeho podobnýho? Protože s těmi debilními názory a ubohým komplexem méněcennosti, se kterým hodnotíš ostatní, přestože je neznáš, bys tam perfektně zapadl. Takže pokud hodláš kandidovat na předsedu, máš můj hlas.“

Potom se všechno seběhlo jako ve zpomaleném záběru. Luke přivřel oči – pravděpodobně se modlil, aby vrátil čas. Přinejmenším tak vypadal. Neznámý kluk naopak neřekl nic. Pořád jen stál, díval se na mě se strašlivým, ledovým výrazem a jeho pohled se mi zabodával do srdce i do mozku. A přestože jsem nedávala najevo, jak moc jsem vystrašená, v onu chvíli jsem začala litovat svých slov i toho, že jsem už dávno neutekla. Vypadal jako socha. Ani jsem nevěděla, jestli dýchá. Jen zíral, a já pochopila, že jsem uhodila hřebíček na hlavičku.

„Ale co já vlastně vím. Jsem jen blbá slečinka z dobrý rodiny,“ dodala jsem a v duchu si ubalila za to, že jsem nedokázala mlčet. Zvedla jsem hrdě bradu a povýšeně sledovala, jak mlčí. Protože jestli on hodnotil mě, mohla jsem i já hodnotit jeho. A on byl nikdo. „Ještě něco?“

„Victorie, běž už,“ zašeptal zoufale Mitchell a snad poprvé jsem ho viděla tak nejistého. A to mělo být jasné znamení.

„Četlas někdy Goetheho *Fausta*?“ zeptal se zničehonic nezaújatým tónem neznámý kluk, což mě opět překvapilo. Opět položil nesmyslnou otázku. Bože, byl tak divný.

„Ne,“ odsekla jsem popravdě, na což zlověstně pozvedl koutek úst a já se znovu roztřásla po celém těle.

„V té knize Faust podepíše smlouvu s ďáblem. Rozsudek.“ Téměř šep-
tal, jeho hlas byl jako oko tornáda. Všude kolem běsnila bouře, panoval
chaos a neklid. Ale uvnitř bylo ticho a pusto. Takový byl i jeho hlas. Ticho
a pusto uprostřed chaosu. „Přesně tos právě udělala, *Victorie*.“

Moje jméno znělo z jeho úst hrozivě. Jako smrt v ráji.

„*Victorie*, zmiz,“ zavrčel Luke a já mu nehodlala odporovat. Rychle
jsem se otočila a stále cítila pohled toho cizího kluka na svých zádech.
„Klídek, Nate,“ zamumlal ještě tišeji, a v tu ránu se mi zastavilo srdce.

Nate. Ne. To nemohla být pravda. Ne, ne, ne. Cítila jsem, jak se mi
začaly třást nohy a stáhl se žaludek, takže jsem co nejrychleji vyrazila
z uličky. Trvalo spoustu vteřin, než jsem z hlavy setřásla ten tíživý po-
hled, i tak jsem ale nemohla dýchat. Vydala jsem se domů. Měla jsem
pocit, jako by mi někdo na plíce položil stotunový balvan. Dýchala jsem
ztěžka. Ruce se mi třáslly a knedlík v krku se neustále zvětšoval. Určitě
to nebyl Nathaniel Shey. Ne. Tohle byl jiný Nate.

Skoro celou cestu domů jsem běžela a několikrát skočila do kaluže
po bouřce. Když jsem konečně dorazila do naší čtvrti, třesoucí se rukou
jsem z kapsy kalhot vytáhla telefon. Vytočila jsem Miino číslo a čekala,
až to zvedne. Nervózně jsem otevřela domovní dveře klíčem, který jsem
vyhrabala z kabelky.

„Co je?“ zeptala se, hlas měla zdeformovaný jídlem, které právě žvý-
kala.

Zabouchla jsem za sebou dveře. Kabelku jsem hodila na skříňku a za
pochozu si vyzula mokré boty.

„Musíme si promluvit. Za minutu,“ vyklopila jsem ze sebe a zavěsila.

Doma nikdo nebyl. Jen Kocour, který uslyšel rámus a přiběhl ke mně
ze svého místa u krbu. Otřel se o moje nohy a vrtěl přitom ocasem, ale
já byla až příliš rozrušená, takže jsem okamžitě vyrazila k sobě a málem
se přizabila na schodech. Vletěla jsem do pokoje jako šílená. Rychle
jsem se přihlásila na svůj notebook, který ležel na stole. Téměř ihned
na mě vyskočilo upozornění, že mi přes Skype volala Mia. Klikla jsem
na zelené sluchátko, sedla si na židli a snažila se popadnout dech.

„Tak co je?“

Seděla na posteli a jedla rámen. Hned za ní ležel Chris, který čučel
na něco v mobilu.

„Víš, jak vypadá Nate Shey?“ vyhrkla jsem. Mia přestala jíst a věnovala
mi udivený pohled.

I Chris zvedl pohled od iPhoneu, zamračil se a narovnal.

„Proč se ptáš?“ začala opatrně a odložila jídlo, aby se mohla maximálně soustředit na rozhovor.

Oba vypadali lehce znepokojení svým chováním.

„Prostě mi to řekni. Ty znáš tyhle lidi líp,“ zadržela jsem.

Mia měla spoustu známých mimo školu. Často vymetala párty na nejrůznějších místech, a ano, většinou jsem chodila s ní, ale měla jsem vážně mizerného pamatováka na obličeje. Někdy jsem si sakra lámala hlavu i s tvářemi lidí ze svého ročníku. Mia určitě věděla, jak Shey vypadá. I kdyby ho nikdy neviděla, tak o něm z pozice největší drbny celé Culver High School nepochybně dost slyšela. Musela mi zkrátka říct, že to nebyl on. Právě on.

„Hm... jo. Nedávno jsem ho viděla na večírku v tom novém klubu DEATH,“ zamumlala a snažila si ho vybavit. „Ale stál daleko a kolem něj spousta lidí. Pamatuju si, že byl hodně vysoký. Asi tak šest stop. Celkem udělanej. Vlasy tuším hnědé a oči tmavé, pokud si dobře vzpomínám. Zatraceně sexy. A motá se okolo Parkera. Hodně lidí tvrdí, že jsou dobří kámoši.“

„No do prdele,“ vypískla jsem, a ne zrovna zlehka udeřila hlavou o stůl. „Udělala jsem kolosální chybu,“ zašeptala jsem, když mi pomalu začalo docházet, co jsem vlastně provedla.

Hned nato jsem uslyšela šum, a když jsem zvedla oči, na obrazovce jsem uviděla Chrisovy nosní dírky.

„Dávala sis na Novej rok s Albánci lajnu na Times Square?“ zeptal se smrtelně vážně. Zamračila jsem se a pohlédla na něho jako na idiota.

„Ne.“

„Tak to ani netušíš, co znamená udělat kolosální chybu,“ odpověděl a Mia se k němu udiveně otočila.

„Tos proboha dělal kdy?“ chytila se jeho slov. „A odkud vůbec znáš nějaký Albánce?“

„To byly temný časy,“ zašeptal dramaticky a zadíval se do prázdna, na což Mia obrátila oči v sloup a odstrčila ho zpátky na postel. Znovu se otočila ke mně.

„Mluv. Co se stalo?“

„No, tvrdil, že jsem hloupá slečinka z dobrý rodiny, takže jsem mu asi řekla něco, jako že trpí podělaným komplexem méněcennosti a že by s tím svým debilním chováním měl kandidovat na předsedu městský rady mládeže,“ zamumlala jsem, a když jsem si v hlavě znovu přehrála, co se stalo, málem mi explodoval žaludek.

Nastalo krátké ticho, během kterého jsem okusovala hranu stolu v naději, že ti dva už něco vymyslí. Nebo se jen zasmějí a řeknou, že se nic nestalo. Vážně jsem v to doufala, jenže když bylo po dalších desíti vteřinách pořád ticho, nejistě jsem pohlédla na své přátele, kteří na mě valili oči. Chrisovi spadla brada skoro až na zem. Tam, kde se svíjel i můj život.

„Vic...“ začala Mia, ale hned zase zmlkla, protože nevěděla, co říct.

Zato Chris věděl, jelikož lakonicky pronesl: „Seš v prdeli.“

A taky že jsem byla, protože osoba, kterou jsem tak virtuózně urazila, byl Nathaniel Shey. Nathaniel Shey, nechvalně známý na naší škole i v celém podělaném Culver City. A bohužel ne proto, že by byl úžasným člověkem.

Každé město je něčím charakteristické. Většinou něčím dobrým, čím se může pyšnit v novinách. Největší pěstírna rajčat, jediná zoo ve Státech vlastní ten či onen ohrožený druh, každoroční soutěž o nejlepší ovocnou zavařeninu. Takovým charakteristickým znakem ale mohly být i riskantní podniky, o nichž nikdo nechtěl nahlas mluvit a proti kterým bojovali vysoce postavení lidé. Něco takového existovalo i v Culver City. Znak tohohle zapadákovy zašitý v podzemí. Nelegální zápasy. Podělané nelegální boxerské zápasy, kterými to zpropadené město žilo víc než čímkoliv jiným. A jedním z předních zápasníků byl právě podělaný Nathaniel Shey.

Urazila jsem člověka, který byl jedním z nejlepších, a dost možná i nejlepším. Kluka, kterého z vyprávění znali všichni, aniž by ho kdykoliv viděli. Jako já. Kluka, proti kterému šla policie a s nímž se nemohl paktovat nikdo, kdo ctí zákony. Rvačky, poldové, vandalství a žádné zábrany.

Za žádnou cenu jsem neměla nastupovat do Parkerova auta.

„Proboha, přestaň!“ vykřikla čím dál vynervovanější Mia, zatímco mě táhla za ruku ke škole. „Vždyť se ti nic nestane.“

„On mě zabije!“ zvolala jsem zbědovaně a zapírala se nohama. Několik studentů na školním dvoře se za námi udiveně ohlíželo, ale ani jedna z nás nehodlala ustoupit. „Buď on, nebo Luke. Jeden z nich určitě.“

Mia převrátila oči v sloup a prsty stiskla ještě silněji moje zápěstí. Se značnou silou mnou šklubla, díky čemuž jsme se ocitly před hlavním vchodem. Tiše jsem zaskuhrala, načež se moje kamarádka narovнала a odhrnula si vlasy z obličeje.

„Vic, nechci to bagatelizovat, ale on už na to určitě zapomněl. Beztak si tě ani nepamatuje,“ vysvětlovala mi jako dítěti, když jsem zkrřížila ruce na prsou.

Zakabonila jsem se, stále jsem si nebyla jistá. Fajn, možná jsem se chovala hloupě, protože asi nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by na mě nezaútočil na tak přelidněném místě. Což ale neznamenalo, že bych se toho neměla obávat. Od nešťastné události se Sheyem a mnou v hlavních rolích, která se stala předchozí den, jsem na to nepřestávala myslet. Vážně jsem nehodlala zahrávat si s Mitchellovými kamarádky, a už vůbec jsem nechtěla mít nic společného s Nathanielem Sheyem.

„U těchhle typů si nikdy nemůžeš být stoprocentně jistá,“ zamumlala jsem.

„Vic, tys mu neřekla nic špatného,“ zaúpěla vyčerpaně Mia. „Vždyť i mně připadalo to, cos mu řekla, stupidní, a to už je něco. Sama to dobře víš.“

„Jako jo, jenže...“ začala jsem, ale přerušil mě hlas našeho kamaráda, který k nám právě přišel.

„Čau,“ pozdravil Chris. Na jeho obličej se jako vždy zračila únava, protože vážně nesnášel vstávat před desátou. „Něco novýho?“ zeptal se jakoby nic a ukusoval svoje zelené jablko.

„Možná jí to vysvětlíš ty, protože já už nevím, co mám dělat,“ vzdychla lehce frustrovaná Mia, na což Chris nechápavě zvedl rovné obočí a začal snídani kousat pomaleji. „Je podělaná strachy, že se jí teď něco stane, protože včera vyjela na Sheye. A nechce jít do školy.“

Chris udiveně pohlédl nejdřív na Miu a pak na mě. Chvilí mlčel, dokud nespolkne kus jablka.

„Hele, Vic,“ začal klidně po chvíli přemýšlení, „nechci tě urazit, ale nemyslíš si, že Shey má na práci lepší věci než pronásledovat středoškolačku za to, že mu vmetla do ksichtu pár hloupejch slov?“ zeptal se, díky čemuž jsem se trochu uvolnila. „Vždyť jsi mu ani neřekla nic sprostého, a on navíc nemá ani tucha, kdo seš. Nejsme ve filmu, zbytečně to dramatizuješ.“

„Děkuju!“ zvolala Mia, využila mého chvilkového zaváhání a znovu mě popostrčila.

Neprotestovala jsem, pouze jsem nervózně vešla dovnitř jako první. Když jsme se ocitli na školní chodbě obklopeni davem lidí a nikdo na mě nevyskočil se sekáčkem v ruce, Mia se usmála.

„Vidíš? Žiješ, tak polez.“

Možná jsem dala na drby, ale Shey nebyl po celém městě známý jen tak pro nic za nic. Stačilo si vyslechnout pár historek. Byl to typ člověka, se kterým bylo lepší neudržovat kontakt. Poflakoval se v pochybné společnosti, účastnil se těch nelegálních stupidit a očividně jel v nejrůznějších drogách.

Nevěděla jsem, kolik z toho je pravda, ale něco na tom být muselo. Snad stokrát jsem slyšela o jeho excesech. Podle Chrise mu bylo dvacet a nikdy nechodil do žádné školy v Culver City, jelikož se prý odmala učil mimo město.

Samotné pomyšlení na toho člověka mě děsilo. Možná jsem neměla věřit všemu, co říkali lidi, ale bylo to silnější než já. Nějak jsem k sobě přitáhla jeho pozornost. Sice jsem mu neudělala nic zlého, ale dost možná jsem ho urazila. Strašně jsem si přála, aby měli ti dva pravdu a Shey už na mě zapomněl. Koneckonců, kdo jsem? Pro něj nikdo významný. Měl svůj svět a obklopoval se jinými lidmi. Já byla pouze obyčejná středoškolačka, která řekla víc, než bylo moudré. Chtěla jsem uvěřit tomu,

že nemá čas, aby se mnou zabýval, a rozhodl se mě akorát postrašit kecy, na které jsem já blbá pořád myslela. Inu, vyšlo mu to.

„Pokud už nemáš tak hroznej strach z vlastní smrti, necháme tě tu,“ ozvala se Mia. „Jdeme s profesorem Johannesem probrat projekt z matiky.“

„Ach ano,“ pokýval hlavou Chris. „Zlomky v mém srdci zaujímají stěžejní místo.“

Na jeho slova jsem zakoulela očima. Oba odešli. Pro uklidnění jsem se zhluboka nadechla a s hlavou vzhůru se vydala školní chodbou. Jako jindy jsem se pozdravila s několika kamarády a leknutím poskočila po každé, když na mě znenadání někdo promluvil. Zastavila jsem se před skříňkou. Zadala jsem kód, ale jako obvykle se nejspíš zasekla. Zatnula jsem zuby a začala se s ní přetahovat, dokud zničehonic neudeřila o kov čísi pěst a dvířka se neotevřela. Škubla jsem sebou a rychlostí blesku se otočila na kluka, který s nepatrným úsměvem stál vedle mě. Zalil mě pocit úlevy, když jsem pohlédla do veselých modrých očí.

Copak jsem si vážně myslela, že to je *on*? Co by mi asi tak mohl udělat? Prohodit mě školním oknem? Byla jsem paranoidní.

„Ahoj, Liame,“ pozdravila jsem a věnovala klukovi stojícímu přede mnou vděčný úsměv. „Díky.“

„V pohodě. Ty skříňky se občas rády seknou,“ odpověděl příjemným hlasem a chytil popruhy svého batohu.

Začala jsem vytahovat učebnice na historii a cítila při tom na tváři jeho pohled.

„Mají už aspoň padesát let, takže se ani nedivím,“ pokrčila jsem rameny a blondák se tiše zasmál.

Líbilo se mi, když se čas od času odvážil za mnou přijít a pokecat. Když jsem to udělala já, většinou znervózněl a rychle utekl.

„Hele, Vic,“ začal podivně vzrušeným hlasem, a já na něj proto pohlédla koutkem oka. Škrábal se za krkem a jeho nos posetý půvabnými, drobnými pihami lehce zrudnul. „Tak mě napadlo... nechtěla bys zítra zajít do kina? Dávaj novej film s Johnnym Deppem,“ řekl nesměle.

Oddychla jsem si a v duchu si stříhla tanec štěstí. Od začátku semestru jsem s ním chtěla něco podniknout. Byl vážně sympatický a milý. A ve chvíli, kdy se zeptal, doslova vyšuměly do ztracena i všechny moje nepříjemné myšlenky. Zůstalo pouze štěstí a nadšení. Konečně něco pozitivního.

„Ráda,“ odpověděla jsem a snažila se relativně zachovat klid. „V kolik to začíná?“

„V šest a v devět,“ odpověděl a jeho jasné oči se zaleskly vzrušením.

„Tak v šest,“ rozhodla jsem. „Sraz před kinem?“

„Jasně. A ahoj na anglině!“ řekl s úsměvem. Jak se tak na mě pořád díval a couval, vrazil do nějakého kluka. Vybuchla jsem smíchy, zakroutila pobaveně hlavou, Liam se roztomile zazubil a zmizel za rohem.

Nemohla jsem z tváře zahnat lehký úsměv a vrátila jsem se k přehrabování se ve skřínce. Ten den nebyl zase tak špatný. Věděla jsem však, že dobrá nálada se vypaří tak rychle, jak se objevila, když Liama po pár vteřinách nahradila Mia. Jako obvykle si nesla kafe z automatu. Roztáhla nepatrně ruce a hleděla na mě stylem, jako bych právě urazila jejího tátu.

„Co to jako mělo být?“ utrhla se na mě pronikavým hlasem a znechuceně se ušklíbla. Její dlouhé umělé nehty svíraly světlý plast a bála jsem se, že ještě chvíli a kelímek s horkou kávou praskne. „Nechám tě pět minut samotnou, a ty už si domlouváš rande s tím blbem?“

„Není to vůbec blb,“ zakoulela jsem očima a ani se na ni nepodívala. „Je milej a dá se s ním slušně pokecat.“

„Víš, že se posledně na podnikání pohádal s Phillipem, že by homosexuálové neměli mít právo na sňatek?“ zeptala se našťavaně. Zamračila jsem se a pohlédla na ni koutkem oka.

„To těžko,“ zakroutila jsem hlavou. „Liam takovej není. Musela sis ho s někým splíst.“

„Nespletla. Ty to akorát odmítáš pochopit,“ pronesla. „Je to blb. Zakomplexovanej blb, kterej se vozí po ostatních a sám si hraje na roztomilý neviňátko. Takoví nejčastěji končej v obchodě s chlastem a honí si ho nad fotkami Pamelý Andersonový v červených plavkách,“ pronesla a pohrdavě švihla hlavou.

„Máme sraz zítra v šest před kinem. Sama se rozhodnu, jestli má cenu do toho jít. A mám v plánu si to užít,“ řekla jsem rozhodně a s třísknutím zavřela skříňku. „Máš s tím problém?“ zeptala jsem se vážně a zadívala se do jejích modrých očí.

Zamračená blondýnka se trochu stáhla a podívala se někam mimo.

„Tak fajn, já tě přece budu vždycky podporovat,“ zamručela a já se pousmála. „A bát se o tebe.“

„Já vím, to proto tě tak miluju,“ řekla jsem. „Teď už můžeme jít na děják?“

„Jo,“ kývla. „Ale pamatuj. Obchod s chlastem a Pamela Andersonová,“ prohodila na závěr a vyrazila k učebně, aniž by na mě počkala.

Obrátila jsem oči v sloup a zakroutila hlavou.

Ať jsem chtěla, nebo ne, šla jsem za ní. Neudělala jsem ani dva kroky a moje oči se setkaly s Parkerovými. Stál kousek dál, ležérně se opíral o skříňky a jeho obličej byl totálně bez emocí. Pohled na něj mi okamžitě připomněl tu strašlivou příhodu se Sheyem a po zádech mi přeběhl mráz. *Do háje, do háje, do háje, do háje.*

Očividně jsem čekala, že se něco stane, i když jsem netušila co. Jenže Mitchell akorát vytáhl mobil z kapsy kožené bundy, začal na něm něco vytukávat a úplně mě ignoroval. Využila jsem situace a rychlým krokem dohonila Miu. Nechtěla jsem, aby si mě všiml. Možná jsem o tom skutečně až moc přemýšlela a celou věc zveličovala. Já a moje sklony dělat ze všeho drama...

U učebny jsem zahlédla Thea. Postával tam s G. Byl to jeden z jeho lepších kamarádů, přestože povahou se k mému bratrovi vůbec nehodil. Theo byl jako protivná kočka a G spíš jako společenský zlatý retrívr. Zatvářila jsem se vražedně. Vždyť celá ta situace s Nathanielem byla vlastně Theova vina. Kdyby mi včas vrátil auto, nesvezla bych se s Mitchellem, nepotkala se se Sheyem a žila bych si v klidu dál! Jasně že jsem mu udělala scénu, když konečně došel domů, ale jen pokrčil rameny a řekl, že ho to nezajímá. Tolik k naší lásce.

„Ten film je prej plnej super efektů, tak pojďme...“, tlachal G, když jsem procházela kolem nich.

Theo mě zahlídl a zakoulel očima.

„Dneska jdeš pěšky,“ zavolala jsem jeho směrem a nevěnovala mu jediný pohled.

Věděla jsem, že bude překvapený. G se na mě nepříjemně zašklebil, na což jsem odpověděla něžným úsměvem.

„A to jako proč?“ vyhrkl Theo a zkřížil ruce na prsou.

„Protože to říkám,“ uzemnila jsem ho. „A budeš tak chodit celej týden. A jestli jen pomyslíš na to, že bys to prásknul mámě, dozví se, žes mi ukradl klíče od auta a zdrhnul ze školy na stupidní setkání s nějakým pisálkem,“ dodala jsem a s kamenným výrazem vešla do učebny.

Já jsem si musela poradit včera. I on si zaslouží podobný zážitek.

„Seš zlá,“ zasmála se Mia, která vešla hned za mnou.

„Snad budu někdy aspoň předstírat, že je mi to líto.“

* * *

„Bylo to super,“ pronesla jsem ve středu večer, když jsme s Liamem vyšli z kina.

Bylo už před devátou a venku se setmělo. Lampy osvětlovaly ulici i chodník, po kterém jsme šli. Míjeli jsme několik lidí, kteří buď odcházeli z kina, nebo do něj teprve mířili. Skoro celé tři hodiny jsem se vážně dobře bavila. Ještě doma jsem se trochu stresovala, ale jakmile jsem dorazila na místo, všechno šlo přímo dokonale. S každou další minutou byl náš rozhovor víc a víc uvolněný. Liam byl milý, a přestože jeho vtipy nebyly dvakrát vtipné, nasmála jsem se.

„Ani nevím, jestli tomu říkat komedie, nebo horor,“ odpověděl a poškrábal se za krkem.

„Vážně jsem si to dnes užila,“ ujistila jsem ho a na chodníku se zastavila nedaleko místa, kde jsem zaparkovala auto. Liam se usmál, stoupl si naproti mně a zahleděl se mi přímo do očí. Chvilí jsem pozorovala jeho modré duhovky. „Vážně, vážně moc,“ dodala jsem už tišeji a atmosféra mezi námi okamžitě zhoustla.

Liam si skousl spodní ret.

„No super, protože já taky,“ odpověděl stejně tiše a pomalu.

Příštích několik vteřin jsme se na sebe jen dívali. Liam byl hezký. Teda, nebyl to stoprocentně můj typ, ale usoudila jsem, že je přitažlivý. Pozorně jsem mu hleděla do očí, a v tu chvíli se začal jeho obličej pomalu naklánět k mému. Zatajila jsem dech, když jeho pohled ustrnul na mých rtech. Toužila jsem po tom celý večer, takže jsem neprotestovala a taky se k němu naklonila. Jenže jsme se nestačili ani dotknout nosy, když poblíž zazněl tichý hlas.

„Tohle bych fakt nedělal.“

Tichá a děsivě klidně pronesená věta způsobila, že jsem na místě nadskočila. Ve stejné chvíli jsem se otočila tam, odkud dobře známý hlas vycházel.

Ten večer jsem *ho* spatřila znovu. Stál několik stop od nás a zády se opíral o svého krvavého mustanga. K mému překvapení se upřeně díval na Liama. Vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. Ofina neučesaných vlasů mu spadla do čela. V jeho velké dlani doutnala napůl vykouřená cigareta a kouř zahaloval jeho lhostejný obličej jako temný stín. Měl na sobě černé džíny, bílé tričko a rozepnutou černou mikinu, jejíž rukávy si opět vyhrnul po lokty.

Upřela jsem na něj doširoka otevřené oči. Polkla jsem a snažila se ovládnout zděšení, strach i zlost, které se mi rozlily po celém těle. Sakra, nevěděla jsem, co se to děje. Kde se tam vzal a proč se tím děsivě prázdným pohledem dívá na Liama? Od toho nešťastného incidentu uplynuly dva dny, během nichž se nic nestalo, a já začínala na jeho

existenci zapomínat. Upřímně jsem doufala, že mě chtěl jen vyděsit. Že to tím skončí. A najednou... byl zpátky. *Nathaniel*.

„Můžeš mi laskavě říct, co tu děláš?“ zeptala jsem se na první pohled nevzrušeně a těžila tak z chvilkového přílivu odvahy.

Byla jsem vyděšená, ale Liamova přítomnost mi dodávala sílu. Aspoň jsem nebyla sama. Nevěděla jsem však, jestli to bude stačit, když se Sheyův chladný výraz zkřivil do pobavené grimasy. Do zneklidňující grimasy, v níž se zračilo pobavení smíchané s cynismem, výsměchem a ironií. Vnímala jsem každou vteřinu, když tu najednou Shey obrátil pohled na mě. Jeho černé duhovky se mi zaryly do očí a skenovaly mě jako rentgen, díky čemuž můj pocit sebevědomí značně opadl. Dívala jsem se do nich a po zádech mi přeběhl mráz. Sálala z nich hrůza a nicota. Odkud se sakra dozvěděl, kde jsem?

„Zrovna jsem jel kolem,“ pronesl tiše a na rty se mu vloudil náznak úsměvu. „Copak ty nejseš ráda, že mě vidíš?“ zeptal se jakoby dotčeně a potáhl si.

Nedokázala jsem odtrhnout pohled od těch hypnotizujících očí, jejichž barva mě fakticky děsila. Přemýšlela jsem, jestli se na mě vůbec dívá živá bytost.

„Ani ne,“ odvážila jsem se odpovědět a snažila se udržet si kamennou tvář, což ho znovu pobavilo.

Začínalo mě to pěkně štítat. Byl tak nesnesitelný!

„A ty seš kdo?“ Mou odpověď ignoroval a pohlédl na Liama.

I já jsem se na něho podívala a uvědomila si tak, že je pořád s námi. V tu ránu jsem v duchu zanádalala. Liam viditelně zbledl a zmateně či snad trochu vystrašeně pozoroval Nathaniela. Doposud jsem doufala, že možná neví, kdo je Shey, nebo aspoň, jak vypadá. Jenže z jeho výrazu a reakce jsem pochopila, že moje tužby přišly nazmar.

„Liam,“ pípl nakonec.

Nathaniel ležérně kývl hlavou, jakože akceptuje jeho odpověď, což bylo neskutečně absurdní.

„Tak Liam,“ pronesl a odklepl popel z cigarety. Zaskřípala jsem zuby, když tak zvláště vyslovil jeho jméno. Jako by zvažoval, zda je Liam vůbec hodný toho, aby s ním mluvil. „Copak jste spolu prováděli?“ zeptal se jakoby nic.

Myslela jsem, že snad vybuchnu. Co si to dovoloval?!

„Liam, nemusíš...,“ chystala jsem se říct, protože to bylo absurdní, Shey se choval jako totální kretén.

„Šli jsme na film,“ odpověděl nejistě Liam a vůbec mě nevnímal.

Udiveně jsem pozvedla obočí.

„A byl dobře?“ zeptal se Shey, ale z jeho hlasu se dalo lehce usoudit, že ho to nijak zvlášť nezajímá.

Zkřížila jsem ruce na prsou a zakoulela očima.

„V pohodě,“ odpověděl Liam.

„To je dobře,“ pronesl Shey, naposledy si potáhl, odhodil nedopalek a zamáčkl ho botou. Poté znechuceně pohlédl na Liama stojícího vedle mě. „Tak fajn, Liame. Jelikož film už skončil, můžeš jít domů,“ řekl pomalu, ale z jeho hlasu člověka mrazilo, byl děsivý.

Nevěřicně jsem zlehka otevřela pusu. Chtěla jsem něco říct, ale ani jsem neměla šanci. Se zpomaleným reflexem jsem pohlédla na Liama, který beze slova přikývl, prohodil sotva slyšitelně „Tak čau!“ a rychlým krokem se vydal ke svému autu. Byla jsem tak v šoku, že jsem nebyla schopná žádné odpovědi. Když už byl v půli cesty, Shey se na něj znovu obrátil.

„A ještě něco,“ řekl tentokrát hlasitěji, díky čemuž se Liam otočil. Na Nathanielově lhostejném obličejí se znovu objevil zlověstný výraz, z něhož člověku naskakovala husí kůže. „Být tebou, už bych se k ní nepřibližoval. Rozuměls?“

Pohlédla jsem nejprve na Sheye, poté na Wooda, který znovu přikývl a po chvíli rychle naskočil do auta. Mlčky jsme pozorovali, jak ujíždí od kina pryč. Nedokázala jsem pochopit, co se to právě stalo. Copak Liam vážně... copak Shey...

„Co... o co ti jde?!“ zeptala jsem se a zlost zvítězila nad strachem. Znechuceně jsem se podívala na Sheye, který byl sám na sebe pyšný. A on, jakoby nic, zlehka zvedl hlavu a pozoroval mě přivřenýma očima. „Co tu sakra děláš? Jak...“

„Ty tak strašně moc mluvíš,“ povzdechl si. „A je to tak zbytečný. Kdybys tolik nemluvila, tamto by se vůbec nestalo,“ řekl trochu blazeovaně a já pochopila, že mluví o našem prvním setkání, při kterém jsem ho urazila. „Mlčeti zlato...“

„Počkej, nějak tomu nerozumím,“ procedila jsem. „Máš v plánu ode mě teď odhánět lidi, protože jsem ti řekla něco, co se ti nelíbilo? Není to tak trochu stupidní? Vždyť já tě ani neznám, a ty ani neznáš mě,“ vyhrkla jsem ze sebe v návalu adrenalinu. Kalnýma očima nepřestával ani na vteřinu sledovat mou tvář. „Kolik ti, k čertu, vůbec je?! Pět?!“ zeptala jsem se sarkasticky.

„Dvacet,“ odpověděl nevzrušeně. Svěsila jsem ruce. Tak strašně mě vytácel! „A nejde jen o odhánění lidí,“ pronesl a zvolna se odrazil od auta.

Celá vyděšená jsem sledovala, jak beze spěchu míří ke mně. Snažila jsem se vypadat tvrdě a lhostejně, ale pravda byla jiná. Bála jsem se. Neznala jsem ho a po všem, co jsem z různých stran slyšela, jsem se ani moc bezpečně cítit nemohla. Zastavil se několik stop ode mě, a díky-
bohu tu pomyslnou hranici nepřekročil. Zvedla jsem hlavu a snažila se unést jeho podmanivý pohled. Znovu mě překvapilo, jak moc je vysoký. S přehledem mohl měřit šest stop a pět palců. Možná i šest.

„Tak o co teda? Chceš, abych se omluvila? O to jde?“ zeptala jsem se, ale on mlčel. „V tom případě: Omlouvám se. Hrozně se omlouvám, že jsem tě urazila,“ pronesla jsem, abych ho konečně měla z krku, aby mi dal pokoj.

„Nemám rád, když se lidi omlouvají,“ řekl a založil ruce za záda. „Obzvlášť když doopravdy svejch činů nelitují, Victorie Clarková.“

Polkla jsem a svět kolem se zastavil, když pomalu vyslovil moje jméno a příjmení. Skoro je zašeptal, ale jeho šepot byl jako srdce drásající křik, který probodává uši. *Znal ho*. Znal moje příjmení. Odkud? Díval se mi do očí a jemně se ke mně nakláněl. Snažila jsem se ovládnout bouři emocí ve svém těle, když ke mně dolehla jeho vůně. Ucítla jsem mátu. Hrozně moc máty a cigaretového kouře, kterým nasáklo jeho oblečení a tělo. A odpornou kolínskou. Znal moje příjmení.

„Proč zrovna já?“ zeptala jsem se naštvaně a zoufale zároveň. „Vždyť jsem ti nic neudělala.“

Posměšně zvedl koutek rtů a opět se odtáhl. Jeho vůně ale zůstávala. Jako by mě chtěla rozežrat zevnitř. Neuvěřitelně mi naháněl hrůzu.

„Protože nedokážeš mlčet.“

Tiše jsem zaúpěla.

„Můžeme to ukončit a chovat se jako dospělí?“ navrhla jsem klidným hlasem, přestože mě postupně přepadal vztek. „Omluvila jsem se, ačkoliv nemám tucha proč, když jsem jen řekla pravdu, ale jestli tě urazila taková blbost, máš asi hodně nudnej život a budeš šíleně přecitlivělejší...“ zarazila jsem se, když jsem si uvědomila, co jsem právě vypustila z pusy.

Automaticky jsem vytřeštila oči a bála se pohlédnout mu do obličeje. Čekala jsem výbuch vzteku. Vážně jsem to řekla? Do háje, měla jsem to napravit, a ne ještě zhoršit. Tělo mi strnulo v očekávání Sheyova záchvatu, ale on k mému překvapení zareagoval jen tichým uchechtnutím. I jeho smích byl jako bez života. Překvapeně jsem povytáhla obočí.

„Ty vážně nedokážeš být zticha,“ prohodil znovu, a nato jsem se odvážila pohlédnout mu do očí. Když jsem v nich uviděla děsivé prázdno, led a čisté zlo, došlo mi, že nejsem v jen tak nějakém maléru. „Ale máš

pravdu. Vedu nudnej život a měl bych si ho zpestřit, a v tom mi pomůžeš ty, souhlas? Můžeš si být jistá, že naše nová hra bude vážně super,“ zašeptal s úsměvem, který mi drásal duši. „Nejspíš už by ses měla vrátit domů,“ změnil najednou téma.

Potom se ke mně naklonil tak blízko jako ještě nikdy. Okamžitě mě zachvátil odzbrojující strach. Všecko se zintenzivnilo. Jeho vůně, přítomnost i teplo sálající z jeho těla. Strnula jsem. Nedokázala jsem se strachy pohnout, když se jeho hlava ocitla nebezpečně blízko mé. Jeho úzké, perfektně tvarované rty se roztáhly do úsměvu a najednou byly těsně u mého levého ucha.

„Taková hezká holka by se v noci neměla po městě potulovat sama,“ zašeptal a tvář mi ovanul teplý dech. „Na shledanou, Victorie Clarková.“ Ladným pohybem a téměř beze zvuku se odtáhl jako přízrak, a vůně i teplo byly ty tam. Zůstal pouze chlad a stín. Tajemně povytáhl koutek rtů a otočil se.

„Proč to děláš?“ vypravila jsem ze sebe ve chvíli, kdy už stál u svého auta.

Unaveně na mě pohlédl a po chvíli se mu na tváři objevil odporně podlý úsměv.

„Jsem rád, když můžu někoho zlomit.“

Po těch slovech nasedl do auta a nastartoval. Mustang zaburácel a dal se do pohybu. Shey zkušeně vycouval a nevěnoval mi přitom jediný pohled. Zůstala jsem sama, ruce se mi třáslы a srdce bušilo. Snažila jsem se zpracovat všechny informace. Odkud věděl, kde jsem byla, a jak se... *Luke*. No jistě. Debilní Luke Mitchell, který slyšel celý můj rozhovor s Liamem a Miou ve škole. Ksakru! To mi vážně chtěl tak moc znepříjemnit život? Kvůli pitomé výměně názorů a několika drsným slovům? Ano, svým způsobem jsem ho urazila, ale to mu ještě nedávalo právo, aby ničil můj mizerný život.

Zavřela jsem oči a protřela si unavenou tvář. Věděla jsem, že je nejvyšší čas vrátit se domů, takže jsem ponurým tempem přešla parkoviště ke svému autu. Odemkla jsem dálkovým ovládáním a nasedla. Ztěžka jsem si povzdychla a čelo opřela o volant.

Vedla jsem nudný život, ale díky Sheyovi jsem pocítila, že mi to vlastně vyhovuje. Teď jsem to všecko svou nevymáchanou hubou podělala. Po dvou dnech jsem už upřímně věřila, že na mě zapomene, že se nějakou pubertáčkou nebude zabývat. Jak moc jsem se mýlila.

Nastartovala jsem a vyjela z parkoviště. Projížděla jsem poloprázdnými ulicemi Culver City a snažila se dostat rychle domů. Tak strašně

jsem toužila přestěhovat se do velkého města. Dusila jsem se v té díře, ve které mě od dětství obklopovali pořád jedni a ti samí lidé. Všechno bylo jednotvárné a nesnesitelně nalinkované. Chtěla jsem něco víc. Chtěla jsem mít možnosti. Poznávat nové lidi, aniž by mi ten otravný hlásek v hlavě neustále připomínal, že mě někdo kolem může znát. Chtěla jsem začít s čistým štítem a mít zkrátka víc. Ale nečekala jsem, že se můj seznam důvodů, proč odtud utéct, rozšíří o další bod. Když jsem se ocitla tváří v tvář Sheyovi, došlo mi, že bych udělala cokoli, abych ho už nikdy nespátřila.

O deset minut později jsem už stála před domem. Když jsem vešla dovnitř, sklíčeně jsem se pousmála. Byla jsem unavená a jediné, co jsem potřebovala, byla postel a možná něco k jídlu. Loudavým krokem jsem přišla do kuchyně, kde na barové židli seděl Theo a jedl kornflejky. Kocour lenivě ležel vedle něho a okousával gumovou kost. Bratr se na mě ani nepodíval, když jsem se sklonila k našemu psovi a podrbala ho za uchem.

„Tak co rande? Liam nezdrhnul?“ zeptal se posměšně Theodor.

Obešla jsem linku a nalila si do sklenice vodu.

„Jdi někam, šmejde,“ odvětila jsem a dopřála si doušek studené vody.

Neměla jsem sílu hádat se s ním. Potíž byla v tom, že Liam opravdu zdrhl.

„Ale, ale, jsme nějak bez nálady po randíčku,“ pronesl a odsunul prázdnou misku.

Už jsem chtěla jízlivě odpovědět, ale přerušil mě zvuk podpatků. Oba jsme se podívali ke schodům. Scházela po nich máma, na sobě fialovou sukni ke kolenům, tílko s tlustými ramínky a střídým výstřihem. Měla natočené vlasy a mejkap výraznější než obvykle. Vypadala úžasně.

„No teda, mami!“ zvolala jsem pochvalně, když k nám přišla blíž.

„Můžu tak jít?“ zeptala se vynervovaně a třesoucíma se rukama si vepředu uhladila sukni. Na bledých prstech jí zářily prsteny s diamanty.

„Že by tě Erik konečně pozval na rande?“ zeptala jsem se a dvojznačně nadzvedla obočí.

Máma obrátila oči v sloup, což znamenalo, že jsem měla pravdu.

„Fuj,“ řekl Theo, vstal a sebral svou misku.

„Co myslíš? Sukně v pohodě?“ zeptala se a svého stupidního syna ignorovala. „Nebo je moc odvážná?“ A ukázala na krajku zdobící pas.

Theo dal nádobí do myčky, narovnal se, stoupl si vedle mě a zkrřížil ruce na prsou. Oba jsme sledovali, jak se naše matka chová jako puberťačka a napravljuje neexistující vady na svém oděvu.

„Záleží na tom, co máte v plánu,“ odpověděla jsem pobaveně.

„Victorie! Jdeme jen do divadla!“ rozčílila se.

„Takhle tomu teď říkáte?“ popíchla jsem ji.

„Do divadla v devět večer?“ přidal se rozesmátý Theo, a i já se uchechtla.

„Ano, přesně v tolik začíná představení,“ odvětila. „A vůbec, co já vám budu vysvětlovat? Jděte spát! Ale nejdřív úkoly. Přesně tak. Úkoly a pak spát. Hned!“

„Myslím, že právě přijel tvůj princ na bílém porsche,“ řekla jsem poté, co jsem pohlédla kuchyňským oknem ven.

Auto bylo ve skutečnosti černé, vypadalo extrémně draze a způsobilo, že jsem znovu zatoužila být nesmyslně bohatá. Možná že ta medicína nebyl zas tak špatný nápad... Koneckonců jsem zkoukla všechny série *Doktora House*. Se svými zkušenostmi a vědomostmi bych zabila na nejvýš pár lidí.

„Bože!“ vyjekla vystresovaně. „Opravdu vypadám dobře?!“ zeptala se a upravila si vlasy. „Nemám se převlíct? Jo, musím se převlíct. Bože, co to mám na sobě?“ zvolala a vytřeštila oči.

„Mami...,“ začala jsem, ale nenechala mě větu dokončit.

Vyběhla rychlostí blesku do patra a málem se přizabila na dřevěných schodech.

„Nikdy nebyla úplně normální,“ zhodnotil situaci bratr, zatímco jsme se oba dívali tam, kam matka zmizela.

Štouchla jsem ho loktem, ale musela jsem uznat, že má pravdu. Mamce sice bylo čtyřiačtyřicet, ale mentálně se zastavila někde mezi patnácti a osmnácti. A přestože to bylo celkem zábavné, jelikož jsme si z ní s Theem mohli utahovat, někdy mě napadalo, jak je možné, že se v ní pere tolik protichůdných vlastností.

„Tohle bude zajímavý,“ řekl Theo, když se domem rozlehlo řinčení zvonku. „Jsi připravená poznat našeho budoucího otčima?“ zeptal se ironicky a promnul si ruce, na což jsem soucitně zakoulela očima.

Šli jsme mlčky ke dveřím. Theo zkřížil ruce na prsou a opřel se o stěnu vedle botníku v očekávání, co bude dál. Odkašlala jsem si a s kamennou tváří rychlým tahem otevřela.

Na prahu stál vysoký, dobře stavěný chlap okolo padesátky. Měl na sobě dokonale padnoucí, nepochybně příšerně drahý oblek a černé vlasy, které už začínaly zlehka šedivět, měl elegantně učesané. Byl pohledný a tak trochu budil respekt, přestože v oné chvíli vypadal opravdu vystresovaně. Šedivé oči, v nichž se odrážela nervozita, spočinuly nejdřív na

mně a poté na bratrovi. Ani na vteřinu jsem nevypadla z role a zespoda na něj hleděla s nehybným výrazem – stejně jako Theo.

„Dobrý večer,“ prolomil po chvíli trapné ticho. Mluvil sytým barytonem, který lahodil uchu.

„Přijel jsem vyzvednout Joseline. Vy jste určitě její děti. Victoria a Theo, předpokládám...,“ řekl, na což jsme oba pokývali hlavami. „Já jsem Erik Clinton. Moc rád vás poznávám.“

Ještě jednou jsem si ho pořádně prohlédla. Naše chování ho trochu vyvedlo z míry a svrástil rovné obočí. Přes rameno jsem pohlédla na Thea a navázala s ním oční kontakt. Chvilí s přemýšlivým výrazem mlčel, ale nakonec přikývl. Já na něj taky a otočila jsem se zpátky na Erika, který už byl vystresovaný jako blázen.

„Taky nás těší,“ odvětila jsem a skoro jsem cítila, jak se mu celé tělo zaplavilo úlevou. Chtělo se mi smát, ale jako zázrakem jsem se udržela, nechtěla jsem ho ničit ještě víc.

„Tohle je něco jako zkouška, co?“ zeptal se a nervózně se uchechtl. „Prošel jsem?“

„Musíme si být jistí, že mamku svěřujeme do dobrých rukou,“ odpověděl Theo a pokrčil rameny. „Jo, prošel jsi.“

Dělali jsme to tak roky. Každý potenciální kandidát musel projít naším testem prvního dojmu, máma nás za to nenáviděla. Hodnotili jsme při tom, jestli je jí daný člověk vůbec hoden, ale bylo mi jasné, že u Erika to byla pouhá formalita. Už dlouho jsem do mámy hustila, že by si s někým měla doopravdy začít. A pohledný doktůrek Erik představoval dobrou partii. Patřil k nejlepším kosmetickým chirurgům v celé Kalifornii. Byla jsem nadšená, že se konečně rozhodli někam si vyrazit. Měla jsem už po krk máminých výlevů emocí, když se „náhodou“ potkali v obchodě, ve kterém se navíc seznámili, poté co mamka „náhodou“ upustila sáček s pomeranči. Právě Erik jí je pomohl posbírat. Jak zvláštní, že po té příhodě začala máma nakupovat šestkrát týdně. A to v jednom a tom samém obchodě. Byla jsem ráda, že jsem konečně poznala subjekt jejích tužeb. Erik byl pohledný, bohatý a choval se k ní hezky. A to bylo nejdůležitější.

„To mi spad kámen ze srdce,“ usmál se mile a zklidnil se. „Je už Joseline připravená?“

„Ano, hned tu bude,“ řekla jsem. „Máte na dnešek nějaké extra plány?“

„Nejdřív divadlo a pak ji chci vzít na večeři,“ odpověděl. „Samozřejmě se postarám, aby nepřišla domů moc pozdě.“

„Když už jsme u toho,“ ozval se bratr, „vážně bych dneska chtěl jít ven, ale mamka s tím tak úplně nesouhlasí, jelikož je zítra škola, takže...“

Bratr větu ani nestihl dokončit, protože Erik prozřetelně pokýval hlavou.

„V tom případě se postarám, aby nepřišla moc brzo,“ dodal a hned jsem věděla, že si budeme rozumět.

Víc jsme si neřekli, protože máma sešla dolů. S dokonalým úsměvem pohlédla na Erika, který ji okouzleně sjížděl pohledem. Měla jsem sto chutí zakoulet očima, když jsem zjistila, že matka vypadá úplně stejně jako předtím a že jediná změna nastala u náušnic.

„Ahoj, Joseline,“ pozdravil Erik a galantně jí políbil ruku. „Vypadáš úžasně.“

„Děkuju,“ začervenala se máma a přes rameno se ohlédla po nás. „Přijdu pozdě. Kdyby něco, volejte.“

„Nejsme děti,“ ujistila jsem ji.

Zakroutila hlavou, oblékla si kabát a společně vyšli z domu.

„Mami!“ zavolala jsem z chodby.

Zastavila se a Erik šel k autu, aby jí podržel dveře.

„Ano?“

„A nezapomeň. Nikdy nikoho nepouštěj na třetí metu při prvním rande,“ pronesla jsem smrtelně vážně.

Udiveně přejela pohledem ze mě na Thea, který zamítavě kroutil hlavou, čímž potvrdzoval moje slova.

„Bože, musejí mi zrovna děti něco takového připomínat?“ zasténala a rezignovaně se otočila na Erika.

S povzdechem jsem zavřela dveře.

„Myslíš, že se spolu vyspí?“ zeptal se Theo, když jsme soustředěně hleděli úzkým oknem ven.

„Určitě,“ odpověděla jsem bez váhání.

„Fuj,“ zareagoval. „Zamlouvám si telku.“

Odešel do obýváku. Kocour běžel za ním a já se rozhodla, že se půjdu natáhnout, protože jsem toho za celý den měla už dost.

Vešla jsem do pokoje a rozsvítila lampu, která stála na komodě. Sundala jsem si koženou bundu, přehodila ji přes dveře otevřené skříně a ztěžka jsem vzdychla. Měla jsem obyčejný pokoj, ale milovala jsem ho jako nic na světě.

Šedé stěny dokonale ladily se světlou plovoucí podlahou a bílými roletami na velkých oknech. Už jako dítě jsem byla bordelářka, takže jsem v pokoji měla binec. Na toaletce s obřím zrcadlem se válela kosmetika a bižuterie. Na zemi, na stole a na dvou křeslech byly poházené kousky oblečení. Zásuvky komody, která stála naproti velké posteli s kovovým

čelem, byly pootevřené. Uprostřed chaosu jsem se vždycky cítila nejlíp, což máma nedovedla pochopit.

Prošla jsem do koupelny spojené s mým pokojem. Také v ní panoval zmatek, jelikož ani Theo pořádek zrovna dvakrát nectil. Koupelna byla jednoduchá a obyčejná, laděná do bílé a černé. Zamkla jsem dveře do bratrova pokoje a stoupla si před zrcadlo. Smyla jsem si mejkap, učesala se, svlékla se a šla do sprchy. Po těle mi začala stékat teplá voda, což bylo nesmírně příjemné.

Měla jsem radost, že si mamka konečně utřídila myšlenky. Od rozvodu s otcem už uběhly víc než dva roky a od té doby neměla nikoho dýl než tři měsíce. Její rande většinou skončila fiaskem, a na předchozí kandidáty se navíc nedívala ani z desetiny tak jako na Erika. Nebyla to žena, kterou by dokázal sklíčit rozchod nebo život svobodné matky, ale s Theem jsme moc dobře věděli, že by se měla přestat starat o nás a věnovat se konečně taky sobě. Po všem, čím si prošla, si zasloužila štěstí, zvláště když otec byl jen obyčejný šmejda.

Něco mě ale pořád trápilo. Něco vysokého s černýma očima a dábelským úsměvem. Nathaniel Shey. Pokaždé, když se objevil, s sebou přinesl potíže, po kterých jsem ani trochu netoužila. Rozhodla jsem se zavolat Liamovi a všechno mu vysvětlit. Vážně jsem nechtěla, aby náš vztah skončil takhle jen proto, že si jeden idiot vzal něco do hlavy.

Umyla jsem si vlasy i tělo a vyšla ze sprchy. Osušila jsem se, oblékla si pyžamo a otočila klíčem ve dveřích do Theova pokoje, aby když tak i bratr mohl koupelnu použít. Zuby jsem si nečistila, protože mi na to už prostě nezbývaly síly. Z koupelny jsem šla přímo do postele. Bylo mi jedno, že mám mokré vlasy, a svalila jsem se na matraci. Zakryla jsem se peřinou a natáhla se pro mobil, který ležel na posteli. Tradičně jsem si nařídila šest budíků na ráno, protože jsem nikdy nedokázala vstát na první pokus. Když jsem mobil chtěla odložit, najednou zavibroval. Uviděla jsem, že mi volá neznámé číslo, a zamračila se. Tak pozdě? Nedůvěřivě jsem to zvedla, přiložila si iPhone k uchu a čekala, až ten někdo promluví. Myslela jsem si, že mi volá matka, že si zapomněla telefon.

„Máma tě neučila, že nemáš brát hovory od cizích lidí?“ Zatnula jsem zuby, když jsem uslyšela ten sebejistý a ledový hlas.

Tělo mi ztuhlo a měla jsem sto chutí zařvat.

„Co chceš?“ zeptala jsem se na konci svých sil.

„Mám takovej pocit, že si se mnou nechceš povídat,“ prohodil posměšně a s předstíraným zklamáním Shey.

„Máš překvapivě dobrou pocit,“ odsekla jsem a stiskla mobil pevněji. „Určitě mi neprozradíš, kdes přišel k mému číslu, ale přesto se ptám,“ pronesla jsem.

Už mě to ani nepřekvapovalo.

„Máš pravdu. Neprozradím.“

„Super,“ zavrčela jsem a pocítila frustraci z vlastní bezmocnosti.

„A teď už mi dej pokoj a nejlíp to číslo smaž.“

„Ještě nenastal správný čas,“ odpověděl nenuceným hlasem.

„O co se snažíš?“ zeptala jsem se ve snaze ho pochopit.

Žádný rozumně uvažující člověk by z přiblblé hádky nedělal takovou aféru. Nedávalo to smysl. Shey neodpověděl hned, místo toho se tiše uchechtl. I v jeho smíchu bylo něco, kvůli čemuž jsem se znovu celá roztrásla.

„Ve škole i mimo ni seš celkem oblíbená. Nebylo těžký získat od někoho tvé číslo,“ změnil náhle téma, aniž by odpověděl na mou otázku. „*Hlas ducha v našem těle zní a ty jej posleze ztělesníš,*“ dodal a v životě jsem se necítila tak zmatená jako v té chvíli.

„Co to má do háje být?“ procedila jsem skrz zuby.

„To je citát z *Fausta*. Vážně by sis ho měla přečíst,“ odpověděl. Nastala chvíle ticha. „Sladké noční můry.“

„Naser si,“ napadlo mě, když zavěsil. Odhodila jsem mobil, tiše zaúpěla a zavřela oči. Moje noční můra se stávala skutečností.

* * *

„Nesnáším lidi,“ zavrčela jsem, když jsem zkoušela někde na nočním stolku nahmatat mobil.

Celou dobu zvonil a z té odrhovačky, která mě vzbudila, mi bylo na zvracení. S očima, které byly příliš unavené na to, abych je otvírala, jsem rukou šmátrala po předmětech ležících na stolku. Konečně jsem našla iPhone, stiskla zelené sluchátko a přiložila si mobil k uchu.

„Haló?“ řekla jsem mdle a zabořila obličej do polštáře.

„Já věděla, že ještě spíš,“ ozvala se matka.

„Mami, vím, že chceš být jednou z těch super matek, ale nemůžeš prostě přijít ke mně do pokoje?“ zavrčela jsem a otevřela jedno oko. „Zdál se mi vážně hezký sen o našem poštákovi.“

„Proboha, vždyť je o deset let starší než já!“ zvolala znechuceně.

„Ale je sexy. Navíc věk je jen číslo,“ zamumlala jsem, protože hlas mi tlumil polštář.